

סדרת "רשומות האכסנאית"

אילונה אנדרוז

כסגת שלום על מצע מוג

תרגמה מאנגלית: דורית תמיר

אילונה אנדרוז

פסגת שלום על מצע מנגו

רשומות האכסנאית

ספר שני

מאנגלית: דורית תמיר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

Sweep in Peace | Ilona Andrews
Innkeeper Chronicles - book 2

Translated by: Dorit Tamir

Copyright © 2013 by Andrew Gordon and Ilona Gordon.
Published by arrangement with Nancy Yost Literary Agency

עורכות ראשיות: דורית תמיר | ורד רווה שמואל
עריכת תרגום: חמוטל לוין
הגהה: צופיה סילברמן
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד: גרינהויז – הרצליה

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית שמורות ל(א)הבות הוצאה לאור
בע"מ | האגוז 6 פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין | Email: info@
www.ahavot.com | ahavot.com ולדורית תמיר – ספרים בעלמא
השלום 11, אבן יהודה | tdorit@gmail.com | www.almabooks.co.il

All Rights Reserved © 2025 Ahavot Publishing Ltd. | HaEgoz 6,
Haman Industry park, Modi'in, Israel | Email: info@ahavot.com
And Dorit Tamir - Alma Books | 11 Hashalom st., Even Yehuda
Israel | Email: tdorit@gmail.com ,4050429

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או
לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק
שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה
אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

דאנאקורד: 1572-533038

נדפס בישראל תשפ"ה 2025 Printed in Israel

פסגת שלום על מצע מנגו

פרולוג

איש נכנס בצעד חרישי לחדר חשוך. הוא עצר ליד השולחן העגול, מזג לעצמו כוס יין אדום ולגם. על לשונו התפשט טעם מעודן, מתובל בנגיעה של אלון. הוא התענג על היין והביט מבעד לחלון ענקי בכוכבים העולים מעל מרפסת האבן. קולות עמומים של נשף הסתננו דרך הרצפה. יעברו עוד כעשרים דקות, אולי חצי שעה, לפני שמישהו יגלה את הגופה המוסתרת היטב מאחורי השולחן במשרד. עד שזה יקרה, הוא כבר ייעלם.

הוא כבר כמעט לא יצא למשימות שטח בעצמו. אבל הפעם, הפעם היה מדובר במשימה מיוחדת. אומנם חסרת משמעות פוליטית, אבל מספקת מאוד מבחינה אישית. שביב חיוך עלה על שפתיו. הוא הניח שיש מי שיקראו לו אכזר על שהרג איש זקן, הרוס מחולי וקסם, ואילו אחרים יראו בו אדם רחום. הוא לא ענה על אף אחת מההגדרות. הוא פשוט עשה את מה שממילא היה צריך להיעשות.

אם המנטור הוותיק שלו עדיין היה מנהל את העניינים, הוא היה חוטף על הראש בגלל ההרפתקה הקטנה הזו. החיוך התכווץ להבעת פנים זעופה ומלאת לעג. איש כבר לא אמר לו מה לעשות. לאיש לא היתה זכות לנזוף בו. אפילו לא לכתר. הישגיו

מנעו כל תוכחה. למעשה, אם בני משפחת השלטון הנוכחית היו אנשים חדורי שאיפות, הם כבר היו דואגים לחסלו, ולו רק כדי לשמור על כוחם. למרבה המזל, הם היו מתורבתים ושאננים מכדי לעשות זאת.

לא נותר לו עוד לאן להתקדם במקצוע שבחר. הוא היה בן עשרים ושמונה, והחיים כבר לא נשאו בחובם אתגר. הוא היה משועמם עד מוות.

כוכב חיוור התנתק משכניו, התעקל במרחבי השמיים וירד אל המרפסת, מלווה במקלחת של זוהר חיוור. איש כהה שיער פסע אל מחוץ לאור. מעניין. רב־המרגלים לגם שוב מהיין שלו. או שהיין מהול בסם הזיה חזק במיוחד, או שהוא עָד לסוג חדש של קסם.

האיש לבש ג'ינס וגלימה ממורטטת. הוא לא מקומי. "אני כל כך שמח שתפסתי אותך," אמר האיש כהה השיער. "קשה לתפוס אותך לכד."

בחירת מילים מעניינת. "יין?"
 "לא, תודה. אני כאן בתפקיד. אגש ישר לעניין. אתה משועמם?"

רב־המרגלים מצמץ.
 "מזה, אני מתכוון." האיש החווה בידו על החדר המפואר. "שינוי העתיד של מדינות ומושבות. עניין זניח למדי, לא?"
 "יש רגעים טובים."

"מה דעתך להרחיב את גבולות ההשפעה שלך?" האיש כהה השיער חייך. "אני מייצג ארגון קטן אך רב־עוצמה. אנחנו נקראים 'בוררים'. המומחיות שלנו היא פתרון סכסוכים. אתה ודאי מודע לכך שכדור הארץ הוא רק אחד מכוכבי הלכת במערכת השמש הזו. יש הרבה מערכות כוכבים והרבה כוכבי לכת. הרבה ממדים. הייתי אפילו אומר, הרבה מציאויות שונות. תושבי היקום הגדול

החליטו פעם לנהל מלחמה בין-כוכבית. זה הסתיים רע מאוד, וכשהמהומה נרגעה הוסכם שצריך להקים גוף בלתי תלוי ליישוב סכסוכים. אנחנו רוצים לגייס אותך כחבר בגוף המכובד הזה."

אולי האיש משוגע. אבל אם לא...

"תקבל הכשרה נרחבת ומימון לאחזקת צוות משלך. למרבה הצער, ייאסר עליך לחפש מקורות הכנסה עצמאיים עד לסיום תקופת השירות שלך. כמו כן, לא תוכל לחזור לכוכב הבית שלך עד לפקיעת חוזה השירות."

"מה אורך תקופת השירות?"

"כעשרים שנים סטנדרטיות. רוב האנשים מעדיפים להאריך את השירות. שום דבר לא משתווה למניעת מלחמה בין-כוכבית בידיעה שמיליארדי חיים תלויים על הכף." אפו של האיש התקמט כשחיך. "זה קצת מרגש." רבי-המרגלים חש את הדופק שלו מאיץ וניסה לשמור על איפוק.

"אנחנו מגייסים רק את הטובים ביותר, ואני חושש שמדובר בהצעה חד-פעמית. לא יהיה לך זמן להיפרד מאיש." "כלומר, אני חייב להחליט עכשיו?" "כן."

רבי-המרגלים רוקן את כוסו.

מישהו צרח למטה.

"זה הסימן שלנו." האיש כהה השיער חיך שוב. "כן או לא?"

"כן."

"מצוין."

"אחי בא איתי. הייתי רוצה להציע לשניים נוספים להצטרף."

"אפשר לארגן את זה. אבל זו החלטה שלהם. אנחנו לא כופים. אנחנו רק מפתים."

רביהמרגלים משך בכתפיו. "אני בטוח שהם יצטרפו אליי." גם הם, כמוהו, היו משועממים.

קולות רגליים מטפסות במדרגות נשמעו בחדר.

"טוב מאוד. אנחנו צריכים לזוז." האיש הושיט לו יד. "עד כמה שזה נשמע נדוש, בבקשה קח את ידי."

רביהמרגלים הושיט לו יד, והאיש כהה השיער לחץ אותה בחוזקה. "ברוך הבא לשירות, ג'ורג' קמריין. שמי קלאוס דמיל. אני אהיה המדריך שלך בהרפתקה החדשה הזו."

הדלת נפתחה בחבטה.

זוהר חיוור עטף את עיניו של ג'ורג'. הדבר האחרון שראה היה השומרים שזינקו לעברו בניסיון נואש לנקום את רצח אדונם.

"נוח על משכבך בשלום, ספיידר," הוא מלמל לפני שהאור בלע אותו לחלוטין.

1

שנה לאחר מכן...

כאשר מבקרים מגיעים למדינת טקסס היפה, הם מצפים למצוא מישורים יבשים רחבי ידיים, זרועי בקר ארוך קרניים, מתקנים לקידוח נפט, ובוקרים מזדמנים בכובעים רחבי שוליים. מבחינתם, במישור הזה שורר רק סוג אחד של מזג אוויר: חום חורף. זה בכלל לא נכון. למעשה, יש לנו בטקסס שני סוגים של מזג אוויר: בצורת ושיטפון. ובדצמבר הזה שרר בעיירה רד דיר מזג אוויר מהסוג השני. הגשם ירד וירד, והפך את העולם למקום אפור, לח ועגמומי.

הבטתי מבעד לחלון חדר האורחים וחיבקתי את עצמי. הנוף שנשקף ממנו היה קטע רחוב מוצף, ומעבר לו שכונת אבלון, שהשתופפה תחת מפל של מים קרים והמתונה בנחישות לחלוף הסערה. בתוך אכסניית גרטרוד האנט היה חם ויבש, אבל הגשם בכל זאת השפיע עליי. אחרי שבוע של ממטרים בלתי פוסקים, רציתי שמיים בהירים. אולי מחר. מותר לבחורה לקוות.

זה היה ערב מושלם להתכרבלות עם ספר, למשחק וידיאו או לצפייה בטלוויזיה, אבל זה בדיוק מה שעשיתי כמעט בכל ערב

בששת החודשים האחרונים בחברתן של הכלבה שלי, האכסניה והאורחת היחידה שלנו, וקצת נמאס לי.

קלדניה יצאה מהמטבח ובידה כוס תה. האישה היפה והאלגנטית נראתה בשנות השישים לחייה, והיתה אפופה בהילה של ניסיון חיים. אילו פגשתם אותה ברחובות ניו יורק או לונדון, הייתם חושבים שמדובר באשת חברה גבוהה שימיה מלאים בבראנצ'ים עם חברים ובמכירות פומביות לצורכי צדקה. הוד מעלתה, קלדניה קארט מגרן, אכן היתה בת החברה הגבוהה, אלא שהיא העדיפה שליטה עולמית על פני בראנצ'ים ידידותיים, ורצח המונים על פני מכירות צדקה. למרבה המזל, הימים האלה היו מאחוריה. עכשיו היא היתה רק אורחת באכסניה שלי, והעבר שלה כמעט לא הורגש, למעט במקרים הבודדים שבהם צידי ראשים מזדמנים ניסו בטיפשותם לזכות בסכום העצום שהוצע תמורתה.

הערב היא לבשה קימונו בגון יין רוזה, מעוטר בזהב. הוא התנופף כשצעדה, ושיווה לגופה הדק מראה מלכותי הולם. שערה הכסוף, שבדרך כלל היה מעוצב בצורה מחמיאה, השתחרר מעט מהתסרוקת המוקפדת. האיפור שלה נראה מרוח, ורחוק מרמת השלמות הרגילה שלה. הגשם השפיע גם עליה. היא כחכחה בגרונה.

מה עכשיו? "הוד מעלתך?"

"דינה, אני משועממת," הודיעה קלדניה.

כמה חבל. התחייבתי לשמור על ביטחונה, לא על העניין

בחייה. "מה לגבי המשחק שלך?"

הוד מעלתה משכה בכתפיה. "ניצחתי חמש פעמים ברמת 'אלוהות'. שיטחתי את פריז כי נפוליאון עצבן אותי. מחקתי את גנדי. ריסקתי את ג'ורג' וושינגטון. הקיסרית וו הפגינה יכולות, אז חיסלתי אותה עוד לפני שעברנו את עידן הברונזה.

המצרים שייכים לי. אני שולטת בכוכב הלכת. באופן משונה, אני די מוקסמת מג'ינגיס חאן. יש משהו מושך בלוחם פיקח ופראי. השארתי לו עיר אחת, ואני מציבה לו מדי פעם דרישות מגוחכות שברור לי שלא יוכל לעמוד בהן, רק כדי לראות אותו מתפתל."

היא חיככה אותו, ולכן עינתה אותו. הוד מעלתה בקליפת אגוז. "איזו ציוויליזציה בחרת?"

"רומא, כמובן. כל תואר אחר מלבד קיסרית לא מתקבל על הדעת. אבל זה לא העניין. העניין הוא, יקירתי, שאני מרגישה שחינו מתחילים לשעמם עד להחריד. עברו חודשיים מאז האורח האחרון שלנו."

היא שכנעה את המשוכנעים. גרטרוד האנט נזקקה לאורחים, מסיבות כלכליות ואחרות. הם דם החיים של האכסניה. קלדניה עזרה קצת, אבל כדי שהאכסניה תשגשג, נזקקנו לאורחים – אם לא לזרם קבוע, לפחות לקבוצה גדולה. למרבה הצער, לא היה לי מושג איך להשיג את האורחים האלה. פעם, גרטרוד האנט ישבה בצומת דרכים סואן, אבל עשורים חלפו, העולם השתנה, הדרכים שינו מקום, ועכשיו רד דיר, טקסס, היא עיירה קטנה באמצע שום מקום. לא עוברים כאן הרבה מבקרים.

"תרצי שאחלק עלונים בפירת הרחוב, הוד מעלתך?"

"את חושבת שזה ישפיע לטובה על מצב העסק?"

"לא נראה לי."

"ובכן, זה עונה על שאלתך. אל תהיי עוקצנית, דינה. זה באמת לא הולם אותך." היא ריחפה במעלה המדרגות, והקימונו שלה גלש מאחוריה כגלימה.

נזקקתי לתה. תה ישפר הכול.

הלכתי למטבח והושטתי יד לקומקום. רגל שמאל שלי נחתה

בתוך משהו קר ורטוב. השפלתי מבט. שלולית צהובה קטנה קידמה את פניי. ממש הדובדבן שבקצפת.

"ביסט!"

השייטסו הקטנה שלי זינקה אל המטבח, ופרוותה השחורה לבנה התנופפה כמו דגל קרב. היא ראתה את רגלי בשלולית. המוח שלה החליט שזה הזמן לנסיגה חפוזה, אבל הגוף שלה המשיך לדהור קדימה. כפותיה הסתבכו זו בזו והיא התרסקה עם הראש לתוך האי.

"מה זה?" הצבעתי על השלולית.

ביסט התהפכה, נעמדה על הרגליים והתגנבה אל מאחורי האי. היא שרבה את ראשה ושלחה אליי מבט מלא אשמה. "יש לך דלת מצוינת. לא אכפת לי שיורד גשם, את יוצאת החוצה."

ביסט נסוגה עוד קצת וייללה חרישית.

הקסם הדהר במעין פעימה רכה שאינה בדיוק צליל, ושרק אני יכולה לשמוע. האכסניה הודיעה לי שיש לנו אורחים. מבקרים!

ביסט פרצה בנביחות נלהבות והקיפה את האי במעגלים. קפצתי על רגל אחת לכיור המטבח, תחבתי את רגלי מתחת לכרז ושתפתי אותה ואת הידיים במים וכסבון. הרצפה תחת השלולית נבקעה, וסדק דק נוצר. המרצפות זרמו כמו מים, והנוזל הפוגעני נעלם. הרצפה נסגרה מחדש. ייבשתי את הידיים במגבת המטבח ומיהרתי אל דלת הכניסה. ביסט קיפצה לרגליי כשפתחתי אותה.

פורר אקספלורר לבנה חנתה בשביל הגישה. הבטתי מבעד לדלת הרשת בגבר היושב מאחורי ההגה. לידו ישבה אישה. במושב האחורי זזו שני ראשים קטנים – ילדים שהיו כנראה אחוזי תזזית אחרי נסיעה ארוכה. משפחה נחמדה.

גיששתי קדימה עם הקסם שלי.

אה.

באמת חשבתי שמהו בפעימת הקסם נשמע לא נכון. הגבר יצא מהמכונית ורץ לעבר הדלת הקדמית. הוא סוכך בידו על המשקפיים כדי להגן עליהם מהגשם ונעצר מתחת לגג המרפסת. הוא היה כבן שלושים וחמש ונראה כמו אבא טיפוסי מהפרוורים: ג'ינס, חולצת טריקו, והבעת ייאוש קלה של מי ששהה במשך כמה שעות במכונית עם ילדים קטנים.

"היי!" הוא אמר. "אנחנו צריכים חדר."

זו בדיוק הסיבה לכך שמספר הטלפון של גרטרוד האנט חסוי ואנחנו לא מופיעים ברשת ובחברות תיירות למיניהן. איך הם מצאו אותנו בכלל? "אני מצטערת, אין לנו חדרים פנויים."

הוא מצמץ. "מה זאת אומרת אין לכם חדרים פנויים? זה נראה בית גדול, ואין מכוניות בשביל הגישה."
"אני מצטערת, אין לנו חדרים פנויים."
האישה יצאה מהמכונית ורצה אלינו. "למה אנחנו לא נכנסים?"

הגבר פנה אליה. "אין להם חדרים פנויים."
האישה הביטה בי. "נסענו שש שעות בגשם הזה מליטל רוק. לא נפריע. אנחנו צריכים רק שני חדרים."
"יש הולידיי אין נחמד מאוד במרחק שלושה קילומטרים מכאן," אמרתי.

האישה הצביעה לכיוון בתי השכונה. "אחותי גרה כאן. היא אמרה שהאורחת היחידה פה היא איזו גברת זקנה."
אה. התעלומה נפתרה. השכנים ידעו שאני מנהלת אכסניה, כי זו היתה הדרך היחידה להסביר את האורחים המזדמנים.

"זה בגלל שיש לנו ילדים?" שאלה האישה.
 "מה פתאום," אמרתי. "תרצו שאסביר לכם איך להגיע
 להוליריי אין?"

הגבר עיווה את פניו. "לא, תודה. בואי, לואיז."
 הם פנו והלכו לרכב. האישה מלמלה משהו. "...שערורייתי."
 צפיתי בהם נכנסים לרכב ויוצאים בחזרה לכביש. פעימה
 עדינה של האכסניה סימנה את עזיבתם.
 "חשבתי שיש לנו אורחים!" קראה קלדניה מהמדרגות.
 "לא מהסוג הנכון," אמרתי.
 האכסניה חרקה. ליטפתי את משקוף הדלת. "אל תדאגי.
 המצב ישתפר."

קלדניה נאנחה. "אולי כדאי שתצאי לדייט, יקירתי. גברים
 כל כך קשובים כשהם חושבים שיש להם סיכוי להיכנס איתך
 למיטה. זה יעשה פלאים למצב הרוח שלך."
 דייט. כן, בטח.

"מה עם שון אוונס?"
 "הוא לא בבית," אמרתי בשקט.
 "חבל. היה כל כך כיף כשהוא והבחור השני היו בסביבה."
 קלדניה משכה בכתפיה ועלתה במדרגות.

לפני כחמישה חודשים צפיתי בשון אוונס פותח שער וצועד
 דרכו אל רחבי היקום הגדול. לא שמעתי ממנו מאז. לא שהוא
 חייב לי משהו. נשיקה אחת ממש לא נחשבת למערכת יחסים,
 ולא משנה עד כמה בלתי נשכחת היא היתה. ידעתי מניסיון
 שהיקום הוא מקום גדול מאוד. אישה אחת לא מסוגלת להתחרות
 בכל נפלאותיו. חוץ מזה, אני אכסנאית. אורחים עוזבים לטובת
 הרפתקאות מסעירות, ואכסנאים כמוני נשארים מאחור. זה טבעו
 של המקצוע שבחרנו.

אבל לא משנה כמה פעמים חזרתי על זה באוזני עצמי,

ההרגשה שלי לא השתפרה. כשחשבתי על שון אוונס הרגשתי כמו אנשי העסקים האלה שטסים מקנדה למיאמי ליממה אחת באמצע החורף. הם יושבים במונית, מביטים בחוף הים מבעד לחלון הרכב בידיעה שלא יספיקו לבקר שם, ומנסים לדמיין את עצמם הולכים על החול ומרגישים את הגלים מלחכים את כפות רגליהם. יכול להיות ששון ואני יכולנו להיות זוג נהדר אם רק היה לנו יותר זמן, אבל לעולם לא נדע אם החוף שלנו היה מתגלה כגן עדן, או שהמים היו שורצי מדוזות והאוכל מלא בחול.

העזיבה שלו היתה כנראה לטובה. אנשי זאב הם צרות צרורות בכל מקרה.

עמדתי לסגור את הדלת כשהקסם ליטף אותי כמו אדוות שמתפזרות באגם שקט אחרי שהושלכה אליו אבן. התחושה היתה שונה לגמרי מכפי שהיתה קודם. מישהו נכנס לשטח האכסניה. מישהו חזק ומסוכן.

הושטתי יד אל המטאטא שלי, שנח בפינה ליד הדלת, ויצאתי אל המרפסת הקדמית. דמות בשכמיית גשם אפורה עמדה ליד הגדר החיה, בדיוק על גבול שטח האכסניה, והמתינה בנימוס שאזמין אותה פנימה.

מבקר. אולי אפילו אורח, והפעם מהסוג הנכון. הרכנתי מעט את ראשי במעין קידה קלה.

הדלת מאחוריי נפתחה מעצמה. הדמות התקרבה באיטיות. המבקר היה גבוה. הוא התנשא כשלושים סנטימטר מעליי, והערכתו שגובהו כמטר תשעים ואולי אפילו מעט יותר. הוא נכנס לאכסניה. הלכתי בעקבותיו, והדלת נסגרה היטב מאחוריי.

המבקר התיר את הברדס שעל ראשו, והסיר את שכמיית הגשם. מולי עמד גבר בשנות השלושים המוקדמות לחייו. הוא היה שרירי אך רזה, ושערו הבלונדיני השתלשל על עורפו בקוקו

מרושל. הוא לבש חולצה לבנה בעלת שרוולים נפוחים ומכנסיים אפורים כהים, ונעל מגפיים שחורים מעור רך שהגיעו לאמצע השוק. וסט שחור מעוטר ברקמה כחולה חבק את גופו והדגיש את הניגוד בין כתפיו הרחבות לבטנו השטוחה. סביב מותניו הצרים נכרכה חגורת עור, ועליה נתלה נדן חרב ארוך ודק, שמתוכו בלט ניצב בעל שמורת אחיזה מורכבת. הוא נראה כמו מישוהו שמחזיק בארון גם כובע רחב שוליים מעוטר בנוצות לבנות רכות, ואולי גם גלימה או שתיים.

הייתי המומה מהפנים שלו. הן היו גבריות מאוד אך ללא שמץ גסות, בעלות קווי מתאר חזקים ומסוגננים של בני אצולה: מצח גבוה ורחב, אף ישר, עצמות לחיים בעלות נוכחות, לסת מרובעת ופה מלא. הוא היה גברי מאוד, ולמרות זאת מרבית האנשים היו כנראה מתארים אותו כ"יפהפה", למרות ההקשר הנשי של המילה.

הוא חיך אליי. עיניו הכחולות החיוורות נצצו בשעשוע שקט, כאילו העולם הוא מקום מבדר מאוד מבחינתו, והקרינו תבונה, ביטחון עצמי ושיקול דעת. הוא לא סתם הביט – הוא צפה, שם לב והעריך – והיתה לי תחושה שגם כשהפה והעיניים שלו חייכו, מוחו נשאר ער וחד כתער.

ראיתי אותו לפני כן. זכרתי את הפנים האלה. אבל איפה נתקלתי בו?

"אני מחפש את דינה דמיל." קולו החם והבוטח תאם את מראהו. היה לו מבטא קל, לא לגמרי בריטי ולא לגמרי אמריקאי דרומי, אלא שילוב מוזיקלי מוזר של שניהם.

"מצאת אותה," אמרתי. "ברוך הבא לאכסניית גרטרוד האנט.

תרצה שאקח את השכמייה שלך?"

"תודה." הוא הושיט לי את הבגד, ותליתי אותו על הוו ליד

הדלת.

"האם תשהה כאן?"

"אני חושש שלא." הוא שיגר אליי חיוך מתנצל.

בורר. "מה אוכל לעשות עבורך?"

הוא הרים את ידו והתווה בינינו דפוס באוויר. הקסם שנמשך מקצות אצבעותיו זהר בכחול חיוור. מאזניים מסוגננים שכפותיהם מאוזנות הבהבו לרגע ונעלמו. הוא בורר. אוי לא. ליכי האיץ. מי יכול לתבוע אותנו? לגרטורד האנט אין אמצעים כספיים כדי להילחם במסגרת בוררות.

נשענתי על המטאטא שלי. "לא קיבלתי שום הודעה על בוררות."

הוא חיך. פניו הוארו כמו שמש חורפית. וואו.

"סליחה. אני חושש שיצרתי רושם שגוי. את לא צד בבוררות.

באתי אלייך כדי לדרון בהצעה עסקית."

עסקים? זה הרבה יותר טוב מבוררות. הצבעתי על פינת הישיבה בטרקלין. "בבקשה שב. אוכל להציע לך משהו לשתות, אדוני הבורר?"

"תה חם יהיה נפלא," הוא אמר. "ובבקשה, קראי לי ג'ורג'."

ישבנו בכורסאות הנוחות שלי ולגמנו תה. ג'ורג' קימט את מצחו. ניכר בו שהוא מנסה לארגן את מחשבותיו. הוא נראה כל כך... נעים הליכות. מתורבת ואצילי. אבל בתחום שלי לומדים מהר מאוד שמראה עיניים עשוי להטעות לעיתים קרובות. נקשתי בלשוני, וביסט קפצה אל ברכיי והתייצבה בעמדת זינוק. קצת זהירות לא תזיק.

"שמעת על נקסוס?" שאל ג'ורג'.

"כן." ביקרתי בנקסוס. זהו אחד מהמקומות המוזרים ביקום

שבהם המציאות מתעקמת כמו פרעצל. "אבל המשך, בבקשה. אני מעדיפה לקבל את כל המידע הדרוש, ולא להניח שאני יודעת משהו שלמעשה איני יודעת."

"בסדר גמור. נקסוס הוא שמו העממי של כוכב הלכת אוֹנֵטְרִיקוֹנְאָסִט IV, והוא הכוכב היחיד במערכת הכוכבים שלו שניתן ליישב אותו."

הוא לא התבלבל בשם. זה בוודאי דרש תרגול.

"נקסוס הוא אנומליה זמן-מרחבית. הזמן מתקדם שם מהר יותר. חודש בכדור הארץ שווה בערך לשלושה חודשים בנקסוס. עם זאת, ההזדקנות הביולוגית מתקדמת באותו קצב כמו בכוכב המוצא של כל אחד מהשוהים בו."

אחי, קלאוס, הסביר לי פעם את הפרדוקס של נקסוס, כולל נוסחאות. באותו זמן חיפשנו את ההורים שלנו, וההסבר המורכב עבר לי מעל הראש. החלטתי להתייחס לזה כאל קסם. היקום מלא בנפלאות, וחלק מהן עלולות להטריף את הדעת אם חושבים עליהן יותר מדי.

"בנקסוס קיימים גם מאגרים תת-קרקעיים גדולים של קוין, נוזל צמיגי שנוצר בכוכב באופן טבעי. כשהוא מזוקק, הנוזל משמש לייצור של מה שקובץ הרקע שלי מכנה 'נכסים פרמצבטיים בעלי ערך אסטרטגי משמעותי'."

"משתמשים בו להכנת ממריצים צבאיים," אמרתי. "הם משפיעים על מגוון רחב של מינים בצורה שונה מעט, אבל לרוב הם מגבירים כוח ומהירות ומדכאים עייפות ופחד. הם הופכים בני אדם לברסקרים*, למשל."

ג'ורג' חייך. "אולי כדאי שאדבר בפשטות."

* לוחמים נורדיים קדומים שנהגו להלהיב את עצמם לפני קרב. (כל ההערות הן מאת המתרגמת.)

חייכתי בחזרה. "זה יחסוך לנו זמן."

"טוב מאוד." ג'ורג' לגם מהתה שלו. "קויו קיים במקומות רבים ביקום אבל רק בכמויות קטנות, מה שהופך את נקסוס לבעל ערך עצום. כרגע יש שלושה פלגים שנלחמים על השליטה בכוכב הלכת. כל אחד טוען לבעלות על כל משאבי המינרלים של נקסוס, ואף אחד מהם לא מוכן להתפשר. הם מעורבים במלחמה עקובה מדם שנמשכת כבר למעלה משבע שנות ארץ וכמעט עשרים שנות נקסוס. המלחמה אכזרית וגרמה לכולם הפסדים רבים. הקולות השפויים מסכימים שזה לא יכול להימשך, ולכן אחד הפלגים פנה לבוררות. שאר הפלגים הסכימו, והנה אנחנו כאן."

"אני מניחה שאחד הפלגים המעורבים הוא הסוחרים?" כשהגענו לנקסוס, נחתנו בנמל החלל של הסוחרים. הסוחרים מקדמים סחר בין-כוכבי בכל היקום המוכר ובממדים השונים שלו. מי שזקוק לסחורות נדירות או לסחורה מסוימת בכמות גדולה, פונה לסוחרים. המניעים שלהם הם רווח ויוקרה. ג'ורג' הנהן. "כן. המלחמה פוגעת ברווחים שלהם."

"איזו משפחה? אָמה?"

"משפחת נואן. משפחת אמה נפרדה מהאחזקות שלה בנקסוס לפני שנתיים ומכרה אותן לנואן."

פתאום נוכחותו כאן נראתה הגיונית. "האם נואן סי מעורב?"

"כן. למעשה, הוא זה שהמליץ על המקום שלך."

הוריי נעזרו בשירותיו של נואן סי לעיתים קרובות לפני שהם נעלמו. ניהול אכסניה מחייב לפעמים השגת מוצרים יוצאי דופן, והוא סיפק את הפריטים הנדירים ביותר. אפילו אני סגרתי עסקה עם נואן סי. מכרתי לו את הדבש הנדיר ביותר בעולם תמורת ביצי עכביש ענקי וקטלני.

"התה שלך טעים מאוד," אמר ג'ורג'.

"תודה. מי הן שתי הקבוצות האחרות?"

"בית קראהר מהאנוקרטיה הקוסמית הקדושה."

לפני שישה חודשים אירחתי ערפד מבית קראהר לאחר שנפצע בניסיון ללכוד מתנקש חייזרי. אחיינו הגיע לחלץ אותו. שמו של האחייך היה ארלנדר, הוא היה המרשל של ביתו, והוא פלרטט איתי. לפחות במונחי פלרטוט של ערפדים. הוא אמר שיהיה מאושר להיות המגן שלי, ושאני יכולה להסתמך על כישורי הלוחמה שלו. הוא גם השתכר מקפה ורץ עירום במטע שלי.

אלוהים אדירים, מי מסוגל להחזיק מעמד מול ערפדי קראהר במשך עשרים שנה? מדובר באחד מהמינים התבוניים הכי אכזריים ביקום. טורפים שחיים כדי להילחם. כל התרבות שלהם מוקדשת לזה.

"ומי הקבוצה האחרונה?"

ג'ורג' הניח את כוסו. "האוטרקארים."

מצמצתי.

השתררה שתיקה.

"לגיון מנפצי התקווה?"

ג'ורג' נראה מעט לא נינוח. "זה השם הרשמי, כן."

האוטרקארים הם הפגע הרע של היקום. הם עצומים ואלים, וחיים כדי לכבוש. בתחילה היה בידיהם כוכב לכת אחד, והם הגדילו את אחזקותיהם לתשעה. המשמעות המילולית של שמם היא כאמור "מנפצי התקווה", משום שברגע שרואים אותם, כל התקוות מתנפצות. האנוקרטיה הקדושה והאוטרקארים התנגשו כמה פעמים במהלך שלוש המאות האחרונות, והתוצאות היו תמיד הרסניות. שני המינים שונאים אלה את אלה כל כך עד שהסכסוך קיבל ממדים אגדיים. חצי מהבדיחות ביקום מתחילות ב"ערפד ואוטרוקאר נכנסים לבר..."

כשמנחיתים פטיש על תערובת של גליצרין וחומצה חנקתית מקבלים פיצוץ, נכון? מפגש בין ערפדים ואוטרוקארים יהיה דומה למדי, וסביר להניח שייגמר בטבח. רכנתי קדימה. "אז אתה צריך מקום ניטרלי לקיים בו את הבוררות?"

"כן. אכסניה בכדור הארץ היא מקום מושלם. היא מוגדרת כשטח ניטרלי ואפשר לסמוך על יכולתו של האכסנאי להשגיח על המשתתפים ולשמור על הסדר." "תן לי לנחש: פנית לבעלי אכסניות אחרות וכולם סירבו לך. אני האחרונה ברשימה שלך?" "ג'ורג' נשם עמוק. "כן."

"היה ניסיון קודם לכונן שלום בין האוטרוקארים לבין האנוקרטיה הקוסמית הקדושה, כשהסכסוך ביניהם היה בן עשור," אמרתי. "לפני חמישים שנה בערך." הוא שילב את אצבעותיו הארוכות והנאות לאגרוף יחיד. "כן, אני מכיר את הסיפור."

"אז אתה גם יודע איך הוא הסתיים." "אני מאמין שהפטריארך של בית ג'רו הסתער על הח'אן האוטרוקארי, והח'אן ערף את ראשו." "הוא תלש לו את הראש בידיים חשופות, ואז הטיח את הראש במרשל של בית ג'רו עד שהוא מת." "ובכן, בהתחשב בהיסטוריה שלהם אפשר לומר שמדובר במהלך מסוכן..."

"זה לא מהלך מסוכן. זו התאבדות."

"אני מבין שאת מסרבת."

זה היה רעיון ממש גרוע.

"לכמה אנשים אתה מצפה?"

"לפחות תריסר מכל צד."

שלושים ושישה אורחים. הלב שלי הגביר את קצב פעימותיו. שלושים ושישה אורחים, שכל אחד מהם בעל קסם חזק. קסם בהיקף שיוכל להחזיק את האכסניה לאורך שנים. וברור שאם אצליח לעמוד במשימה הבלתי אפשרית הזו, הדירוג של האכסניה יעלה.

לא. מה עובר עליי? זה יהיה מטורף. אצטרך לשמור על השקט בין שלושים ושישה אורחים, שכל אחד מהם משתוקק להרוג את האחר. זה יהיה נורא. הסיכון... זה הימור גדול מדי.

מה יש לי להפסיד?

ג'ורג' שלף מכיסו טבלט קטן בגודל ובעובי של קלף משחק, והציג אותו בפניי. שני מספרים התנוססו עליו: 500,000 דולר ו-1,000,000 דולר.

"הראשון הוא התשלום שתקבלי אם הבוררות תיכשל. השני הוא התשלום שתקבלי אם נצליח."

חמש מאות אלף. נזקקנו לכסף. סוף-סוף אוכל לשדרג את אוסף הספרים שלי. אוכל לקנות חומרי בנייה נוספים עבור האכסניה.

לא. יהיה פשוט יותר אם אשרוף את גרטורד האנט בעצמי. המבט שלי נפל על דיוקנם של הוריי. הם התכוונו בי. משפחת דמיל מעולם לא נסוגה מאתגר. אבל גם לא לקחנו סיכונים מיותרים.

מי שלא מסתכן לא מרוויח. אני יכולה לשבת כאן ולהמשיך לחכות לנוסע מזדמן שייקלע לפה...

"אם אחליט לעשות את זה תצטרך לעמוד בכמה תנאים," אמרתי.

"כמובן."

"אני רוצה שכל הצדדים יחתמו על הסכם פיצוי. אני רוצה

שכל אחד מהפלגים יפקיד בידיו סכום כסף שיוחזק בנאמנות. אני רוצה פיצוי על כל נזק שייגרם לאכסניה."

"דרישה סבירה."

"אני רוצה שכל אחד מהצדדים יקרא את מדיניות הסודיות של כדור הארץ ויחתום על התחייבות למלא אותה. אסור שהתושבים הרגילים של הכוכב הזה ידעו על קיומם. למשל, יכול להיות שהמטרה המקומית תבקר כאן, ואני רוצה שיהיה ברור לכולם שאסור לרסק צווארים או לערוף ראשים."

"גם זו דרישה סבירה."

"יכול להיות שיהיו לי עוד דרישות. יש משהו שאתה היית רוצה לדעת?"

"כמה דברים." ג'ורג' נשען לפנים. "טיב הקשר בין האכסניה לאורחים שלה לא לגמרי ברור לי. למה אכסניה זקוקה לאורחים?"

"זו מערכת יחסים סימביוטית," הסברתי. "האכסניה מספקת לאורחים מחסה ואוכל. היא דואגת לכל צורכיהם. בתמורה, היא ניזונה מהאנרגיה הטבעית שכל היצורים החיים פולטים. ככל שהאנרגיה מגוונת וחזקה יותר, כך האכסניה יכולה לייצר יותר קסם ולהתחזק."

ג'ורג' צמצם את עיניו. "אם כך, לאכסניה יש יכולת לחוש הזדהות?"

"לא, לא בדיוק."

"האם היא יכולה להשפיע על מצב הרוח של האורחים שלה?"

"רק במידה שבה כולנו מושפעים מהסביבה שלנו."

ג'ורג' קימט את מצחו. "קראתי על כמה מקרים שמהם עולה שיכול להיווצר קשר בין האכסניה והמתארחים בה."

אה, הבנתי למה הוא חותר. "זה לא לגמרי מדויק. האכסניה

יכולה ליצור קשר נפשי בין האכסנאי לאורח, אבל האכסניה לא יכולה להשפיע על המצב הנפשי של האורח. טקס הקישור התקיים עד כה רק פעמים ספורות, ורק במקרים נדירים ביותר שבהם האכסניה או האורחים נמצאו בסכנה, למשל אם התרחש רצח וחיוני לגלות את זהות הרוצח. האורח חייב להשתתף בתהליך מרצונו ולנסות ליצור את הקשר. אז אם השאלה היא אם האכסניה יכולה איכשהו להפוך את האורחים לאדיבים ונכונים יותר לחתום על הסכם השלום, התשובה היא לא. אני יכולה לוודא שהנציגים יקבלו את המצעים הרכים ביותר ואת החדרים השקטים ביותר, אבל אין לי יכולת להשפיע עליהם. וגם אם היתה לי יכולת כזו, לא הייתי משתמשת בה. פרטיות האורחים שלי היא קדושה, ואני אמורה להישאר ניטרלית. התערבות כזו תהיה הפרה של כללי האתיקה שלנו.

"נו, טוב", הוא אמר. "ניסיתי."

הוא ניסה למצוא כל דרך להשפיע על התוצאה, מה שהיה די מובן בהתחשב בכובד המשימה שלו. "עוד משהו?"
 "כן." ג'ורג' הסתובב והביט בחדר הצנוע. "אני לא מתכוון להעליב, אבל האכסניה הזו קטנה יותר ממה שציפיתי. אני לא חושב שיהיה לנו מספיק מקום."

קמתי. "התאכסנת בהרבה אכסניות?"

"לא. ביקרתי בכמה אכסניות במהלך החיפוש אחרי מקום שיארח את ועידת הפסגה הזו, אבל עוד לא זכיתי להתארח באכסניה. זו תהיה הפעם הראשונה שלי."

משכתי את הקסם אליי. מה שעמדתי לעשות ירוקן את רוב המשאבים של האכסניה ושלי. אם הוא ייסוג מהעסקה שלנו אחרי מה שאעשה, יידרש לנו הרבה זמן להתאושש. אבל אם נצליח להביא אורחים, זה יהיה שווה הכול.

הרמתי את המטאטא שלי. הקסם רטט בתוכי, והלך ונדרס

כמו קפיץ ענק שנמתח עד קצהו. ג'ורג' קם ונעמד לידי. הנפתי את המטאטא והפניתי את שערותיו כלפי מעלה. דמיינתי את החלל הפנימי של האכסניה והפגשתי בין מקל המטאטא ובין לוחות הרצפה. עץ התחבר לעץ בנקישה יבשה.

הקסם התגלגל באכסניה במפולת של עץ ואבן, שנעשו לפתע גמישים וזורמים. חלקה הפנימי של האכסניה נפתח כמו פרח מלבלב. הקירות נפרדו והתרחקו. התקרה התנשאה מעלה. הקסם המשיך לזרום ממני במהירות רבה כל כך עד שהרגשתי מסוחררת. שיש ורוד חלק התפשט על הרצפה, כיסה את הקירות ואז התרומם ויצר עמודים מפוארים.

ג'ורג' עמד לידי ללא ניע.

חלונות בגובה שתי קומות נפערו בשיש. נשענתי על המטאטא לתמיכה. התקרות המקומרות נצבעו לבן טהור. נברשות בדולח צצו כמו אשכולות פרחים מעודנים, ועיטורים מוזהבים התפתלו והתעקלו על הרצפה. בין הגבישים נדלק אור.

הפסקתי את זרימת הקסם באחת. הכוח ניתז בחזרה לתוכי כמו גומייה ששוחררה בבת אחת, והתנודדתי במקומי מעוצמת הפגיעה.

אולם נשפים מפואר התפרש לפנינו – מרשים, מהודר וזוהר.

הבורר סגר את פיו בנקישה. "ובכן, טעיתי."

2

לליל עצום של משי מלאכותי נפרש לאיטו לרגליי, וקצהו הלך ונעלם בתוך רצפת השיש. ביסט נבחה עליו במשך חמש דקות רק מתוך עיקרון, עד שהחליטה שכל העניין הזה לא מאוד מרגש ויצאה לחקור את המרחבים העצומים של אולם הנשפים. היא רחרחה את הפינות, מצאה לעצמה מקום שקט, ונשכבה.

הייתי ממש שמחה לעשות את זה בעצמי, רק לא על הרצפה אלא במיטה הרכה שלי. פתיחת אולם הנשפים רוקנה אותי. הרגשתי כאילו רצתי כמה קילומטרים. לו רק יכולתי, הייתי פורשת לתנומה מייד אחרי שהבורר הלך, אבל לוח הזמנים עד לתחילת פסגת השלום היה צפוף. ג'ורג' רצה להתחיל בתוך ארבעים ושמונה שעות, ולכן במקום לנמנם גנבתי פחית מלוי-ילו של קלדניה בשביל להישאר ערה, קפצתי למכונית ונסעתי בגשם כדי לשכור משאית. אחר כך נהגתי שעתיים לאוסטין, לספק הברדים האזורי הגדול ביותר, שם קניתי גליל עצום של משי מלאכותי ועוד גליל של כותנה. הקנייה נגסה בשליש מקרן החירום שלי. לאחר מכן עצרתי בחנות של אבני נוי ותכנון נוף ורכשתי אבנים בתפזורת. המוכרים עזרו לי להעמיס אותן

למשאית, וכשחזרתי פרקתי את מטען האבן בחצר האחורית והאכסניה בלעה אותו מייד.

עכשיו עמדתי באולם הנשפים, והשתדלתי כמיטב יכולתי להישאר על הרגליים בעוד האכסניה ממשיכה לזלול את המשי המלאכותי סנטימטר אחר סנטימטר.

"ובכן. זו התפתחות מעניינת."

הסתובבתי לאחור וראיתי את קלדניה עומדת בפתח. "הוד מעלתך."

האישה המבוגרת צעדה לאיטה לתוך אולם הנשפים. מבטה חלף על פני רצפת השיש, העמודים והתקרה הלבנה המתנשאת על קישוטיה המוזהבים.

"מה האירוע?"

"אנחנו מארחים פסגה דיפלומטית."

היא הסתובבה על עקביה ונעצה בי במבט נוקב. "יקירתי, אל תשתעשעי בי."

"גליל המשי המלאכותי הזה עלה לי שישוה דולר למטר, אמרתי לה. "ברגע שאקנה אוכל, אהיה חסרת כול."

קלדניה מצמצה. "מי הם הצדדים המשתתפים?"

"האנוקרטיה הקדושה, שמיוצגת על ידי בית קראהר, לגיון מנפצי התקווה, והסוחרים של באהא-צ'אר. הם מגיעים לכאן לבוררות, וסביר להניח שהם ינסו להרוג אחד את השני ברגע שייכנסו לכאן."

עיניה של קלדניה התרחבו. "את באמת חושבת כך? זה נפלא ביותר!"

ברור שזה מה שהיא תחשוב.

"ספרי לי מה התוכנית."

נאנחת והצבעתי על הקיר המזרחי. יצרתי מרפסות לאורך הצד המזרחי, המערבי והדרומי של החדר. כל מרפסת הסתיימה

הרחק מהאחרות, רחוק מכדי שמישהו מבני המינים יוכל לקפוץ ביניהן, והן היו ממוקמות גבוה מכדי שיוכלו לקפוץ מהן למטה בבטחה.

"החדרים של האוטרוקארים יהיו שם למעלה. הם מתפללים לשמש העולה ודרשו תצפית לזריחה."

פניתי והצבעתי על הקיר הנגדי. "הערפדים יהיו שם. זמן ההתבוננות הפנימית שלהם מתחיל כשהשקיעה מסתיימת, אז הם במערב."

הצבעתי על הקיר הצפוני. "הסוחרים ישוכנו שם. המין שלהם מגיע מהיערות והם מעדיפים חדרים מוצלים ואור עמום. לכל אחת מהקבוצות יש גרם מדרגות משלה. אף אחד לא יוכל להיכנס לאזור מגורים של קבוצה אחרת. האכסניה לא תאפשר זאת."

הצבעתי על הקיר הדרומי. חלונות ארוכים חילקו אותו למקטעים. "אני מתכוונת להציב שם שולחן, שיהיה למנהיגים מקום לקיים את שיחות המשא ומתן ביניהם."

"תוכנית מצוינת", אמרה קלדניה. "אבל למה שיש ורוד?" היא נופפה לעבר התקרה. "שיש ורוד, תקרה לבנה, עיטורים מוזהבים... תוסיפי לזה תאורה חשמלית, והכול יקבל גוון כתום מזעזע."

"היתה לי הזדמנות אחת להרשים את הבורר. נאלצתי לאלתר."

קלדניה זקפה גבה.

"ראיתי משהו דומה באיזה סרט, הסברתי. "היה לי קל לדמיין את זה."

"זה היה סרט למבוגרים?"

"היה בו פמוט מדבר. הוא היה חבר של שעון ממורמר. "אני מבינה. מה עם אולם הנשפים מהאכסניה של הורייך?" נענעתי את ראשי. זכרתי אותו בפירוט מכאיב, אבל המחשבה

על שחזור שלו כיווצה את הלב שלי לגוש כואב. נאנחתי. "אני יכולה להפוך את הכול ללבן אם את מעדיפה."
עיניה של קלדניה הצטמצמו. "אז אפשר לשנות את הצבע?"
"כן."

"אם כך, לא לבן. לבן הוא הבחירה הבטוחה ביותר. כמו כן, אם זיכרוני אינו מטעני, בית קראהר בונה את הטירות שלו מאבן אפורה, ואת לא רוצה לגלות העדפה לאחר הצדדים."
"האוטרקארים מעדיפים צבעים עזים וקישוטים מפוארים," אמרתי. "הם נוטים לאדומים וירוקים."
"נאנחנו צריכות למצוא איזון בין השניים. כחול הוא צבע מרגיע שנחשב למעודד הרהור בקרב מרבית המינים. למה שלא ננסה טורקיז?"

התמקדתי. עמודי השיש שינו גוון בצייתנות.
"קצת יותר אפור. קצת יותר כהה. קצת יותר... אפשר לשזור בהם פסים בהירים יותר? ואם תוכלי להוסיף נקודות זהב... מושלם."

העמודים באמת נראו יפים.
"בואי ניפטר מהעלים המוזהבים," אמרה קלדניה. "תחכום לעולם אינו ראוותני, ואין דבר בורגני יותר מלכסות הכול בזהב. זה כמו לצעוק שיש לך יותר מדי כסף ומעט מדי טעם. אנשים פשוטים מתרגזים מדברים כאלה. ארמון צריך להשרות תחושת עוצמה והדר. אדם צריך להיכנס ולהתפעל. גיליתי שהתפעלות נוטה להפחית ניסיונות הפיכה."

הייתי בטוחה למדי שלא אצטרך להתמודד עם הפיכות, אבל אם זה יצמצם את הסיכוי שיתרחש טבח, אשמח מאוד.
"אפשר לעשות שימוש בזהב, אבל תמיד במתינות," קלדניה המשיכה. "האם סיפרתי לך אי־פעם על קאי פא? זהו עולם מים. כל הכוכב הוא אוקיינוס, והאוכלוסייה חיה על איי ענק

מלאכותיים שצפים על המים. מדהים לראות איזו כמות של אנשים אפשר לדחוס לכמה קילומטרים רבועים. כל אחד מהאיים נשלט על ידי אציל שהתעשר ממסחר בתרופות ומכרייה תת־ימית. השטח שם יקר, ולכן, כמובן, השוטים בונים ארמונות מפוארים. מסיבה מסוימת נדרשתי לקחת חלק בפגישה שהתקיימה באחת מהמפלצות הללו. היו שם יערות תת־ימיים של אצות. יערות יפים למדי, אם את אוהבת דברים כאלה. כל קירות הארמון היו מכוסים באצות יצוקות מזהב. לא היה אפילו שטח אחד על הקירות או על התקרה שלא נשא עיטור כלשהו או פרח מזהב או שלא היה צבוע בצבע ראוותני אחר כמו ארגמן. ובין האצות היו תלויים דיוקנאות של המארח ושל משפחתו עם אבני חן במקום עיניים.

"אבני חן?"

קלדניה השתתקה לרגע והביטה בי. "אבני חן, דינה. זה היה מחירד. אחרי עשר דקות הרגשתי שהעיניים שלי נמצאות תחת מתקפה של ספינת קרב בין־כוכבית. היתה לי ממש בחילה."

"יש אנשים שחיים רק כדי להוכיח לאחרים שיש להם יותר."

"בהחלט. החזקתי מעמד יום אחד בלבד, וכשעזבתי היתה למארח החוצפה לטעון שהעלבתי את משפחתו. הייתי מרעילה את כולם, אבל לא יכולתי לשאת את השהות במקום ולו לרגע נוסף."

הוד מעלתה הרימה את ידיה. "זהו אולם הנשפים שלך, יקירתי. המרחב שלך. לב ליבו של הארמון הקטן שלך. השמיים הם הגבול, כמו שאומרים. הניחי למוסכמות. שכחי את ארמונות עולמך. שכחי את האכסניה של הורייך או כל אכסניה אחרת. השתמשי בדמיון שלך כדי ליצור משהו משלך. עשי אותו מרהיב."

השמיים הם הגבול... עצמתי עיניים ופתחתי את הראש. סביבי, האכסניה החלה להגיב לקסם ולשנות צורה. הכוח זרם ממני, ואני אפשרתי לו להתרחב ולגדול, להיפתח כמו פרח. "דינה..." קלדניה מלמלה לידי בקול מוכה הלם.

פקחתי עיניים. השיש הוורוד, עלי הזהב ונברשות הברדלח נעלמו. רק שלושה חלונות נותרו, וכולם בקיר הצפוני. שמי לילה מרהיבים התפרשו על הקירות הכהים ועל התקרה, אינסופיים ויפהפיים, מכוסים במעטה דק בגוני לוונדר, ירוק וכחול שיצר ערפילי קורים מנוקדים בכוכבים זעירים. אלו היו שמיים מהסוג שקורא לפיראטים בין-כוכביים לחזור לספינותיהם. צמחים מטפסים התלפפו סביב עמודי הטורקיז שתמכו במרפסות, ופרחי זכוכית עדינים זהרו בלבן וצהוב. הרצפה היתה שיש לבן מלוטש, ובמרכזה היה משובץ פסיפס עשיר ומרובה גוונים, משחור ואינדיגו ועד כחול חשמלי וזהב, שהציג את אכסניית גרטרוד האנט, מוקפת במטאטא נאה.

הבטתי למעלה. מעל הכול נוצרו שלושה גופי תאורה עצומים, שכל אחד מהם היה מערך מורכב של כדורים זוהרים ששטפו את החדר באור בהיר. חייכתי. "לזה אני קוראת מעורר השתאות," אמרה קלדניה בשקט לצירי.

הקסם פעם בראשי. פקחתי עיניים. עשר דקות אחרי חצות. הפסגה אמורה להתחיל רק מחר בערב. הנפתי את רגליי אל מחוץ למיטה. הספקתי לישון רק שעה. הצוואר שלי בקושי החזיק את משקל ראשי. מעולם לא עברתי קשה כל כך. לא הצלחתי להחליט אם הבורות בחדרי

האוטרוקארים עמוקים מספיק; יש יחס מסוים מאוד שאמור להתקיים בין עומק הבור לבין גובה הספות שמקיפות אותו. בדקתי במדריכים שלי ויצרתי הכול בהתאם למידות שצוינו שם, אבל היתה לי הרגשה שהגבהים לא מדויקים. משהו פשוט לא נראה לי נכון, לכן ביליתי את שלושים הדקות האחרונות של היום שלי בהגבהה ובהנמכה של ספות העץ הזמניות, לפני שהוריתי לאכסניה להכין גרסת אבן. זה ישתלם בסופו של דבר.

עוד פעימת רפאים, כמו אדוות בבריכת מים רדודים. מישוה עמד בקצה שביל הגישה שלי, ממש בתוך שטח האכסניה, וחיכה בנימוס שאזמין אותו להיכנס.

קמתי ולבשתי את גלימת האכסנאית שלי. בגד אפור ופשוט עם ברדס, שהסתיר אותי מכף רגל ועד ראש. ביסט הרימה את ראשה ממקומה ליד מיטתי והשמיעה נביחה שקטה ומנומנמת. הצצתי מבעד לחלון. דמות כהה עמדה ליד הגדר הקדמית והתמזגה בצל הלילי הכבד של עץ האלון. המבקר נראה גבוה מכדי להיות אנושי. כנראה גבוה בכמה סנטימטרים משוין. טוב.

הרמתי את המטאטא ופסעתי אל מחוץ לחדר ולאורך המסדרון שמוביל אל גרם המדרגות הקדמיות. ביסט דהרה לצידו. המבנה של האכסניה השתנה כל כך בשעות האחרונות, והמרחק אל הדלת הקדמית כמעט הוכפל.

הרצפה מתחת לכפות רגליי היחפות היתה קרה. בחוץ עדיין ירד גשם, והאכסניה ואני הסכמנו שהטמפרטורה בפנים תעמוד על עשרים ואחת מעלות. אלא שכמו בכל בית, גם פה היו מקומות חמימים יותר ופחות, והצטערתי שלא גרבתו גרביים.

למה בכלל חשבתי על שון אוונס?

שוין הוא איש זאב מסוג אלפא. הוריו נמלטו לכדור הארץ לאחר השמדת כוכב הבית שלהם, בנו כאן חיים, הביאו את שוין

לעולם וגידלו אותו בלי שידע דבר על מורשתו. כדור הארץ שימש כתחנת מעבר עבור רבים מהמטיילים ברחבי הקוסמוס. היקום, על כל כוכבי הלכת, הממדים וקווי הזמן שלו, נזקק למרכז ניטרלי שבו יהיה אפשר להיפגש, לבצע עסקאות, או לפעמים פשוט לעצור בדרך למקום אחר. כדור הארץ משמש בתפקיד זה כבר אלפי שנים, ולאוכלוסייה המקומית אין כל מושג לגבי היצורים המוזרים שמבקרים בכוכב שלהם מדי פעם בשעת דמדומים. זו הסיבה שאכסניות ואכסנאים כמוני קיימים. מתפקידנו לדאוג לשני דברים בלבד: ביטחון האורחים שלנו וחשאיית שהותם כאן. מעבר לכך, אנחנו אמורים להיות חסרי פניות ולהשקיף מהצד בלי להתערב. שון אוונס נכנס לחיי כשזנחתי את אמצעי הזהירות והסתבכתי במשהו ממש מסוכן.

בדיעבד זה היה טיפשי, אבל אין בי חרטה. שון, ארלנד ואני הצלנו יחד את העיירה הקטנה שלי מרוצח בין-כוכבי. ארלנד זכה גם לנקום רצח, ושון גילה את האמת על עצמו: הוא לא בן ארץ משנה צורה כמו שהוריו סיפרו לו, אלא תוצר של תוכנית הגדסה גנטית למטרות צבאיות מכוכב לכת אחר. כל אנשי הזאב הם חיילים שנוצרו במטרה להדוף פלישה של כוח לוחם גדול לכוכב הבית שלהם, אבל שון הוא בן הדור השני של אנשי הזאב, גרסה משופרת מסוג אלפא. הוא גדול יותר, מהיר יותר, חזק יותר, כמו לוחם של הכוחות המיוחדים. התכונות הגנטי היה כנראה מוצלח, כי שון התגייס כאן לצבא, אבל הוא אף פעם לא הצליח למצוא את המקום הנכון עבורו.

ואז נפגשנו, וחשבתי שיש בינינו משהו.

לא, זו משאלת לב. היתה לנו התחלה של משהו, אבל ברגע ששון הציץ ביקום, הכול נגמר. אנשי הזאב העדיפו להשמיד את הכוכב שלהם ולא להיכנע לפולשים, ולכן אין לשון כוכב בית לחזור אליו. אבל היקום קרא לו. בגללי הוא נקלע למצב שהיה

לו חוב לאיש זאב זקן, וכשהסכנה שהתמודדנו איתה סולקה, שון עזב כדי לפרוע את החוב. הכרתי את קריאתם המפתה של הכוכבים. גם אני נעניתי לה לזמן-מה. כשהוא צעד דרך שער המעבר אל הרחובות שטופי השמש של באהא-צ'אר, ידעתי שהוא לא יחזור בקרוב, ולמרות זאת קיוויתי שישוב בתוך חודש או חודשיים. כמעט חצי שנה עברה מאז. שון איננו.

החלטתי להוציא אותו מהראש, ורוב הזמן גם הצלחתי, אבל לפעמים הוא פשוט צץ במוחי. קרה שהבטתי בחצר האחורית וחייכתי כי נזכרתי איך קפץ באוויר כשהזזתי את משטח הבטון מתחת לרגליו. או שנזכרתי בקולו. או שנזכרתי מה הרגשתי כשנישק אותי.

"אני לא שולטת בזה," אמרתי לביסט. "זה ישתפר עם הזמן."

אם היתה לביסט דעה בנוגע להתרפקותי המזדמנת והבלתי רצונית על העבר, היא שמרה אותה לעצמה.

פתחתי את דלת הכניסה וצעדתי על הדשא לעבר האורח העטוף בגלימה שחיכה לי בדממה ליד האלון. כשצפיתי בו מלמעלה הוא נראה גבוה, אבל כשחלקנו מישור התברר שהוא עצום ממדים. שני מטרים לכל הפחות. נאלצתי להטות את ראשי לאחור. ביסט נהמה בקול נמוך.

אצבעותיו פנו כלפי מעלה כשהרים את ידו השמאלית. "שמש חורף." הגייטו היתה מושלמת, למרות קולו המחוספס. אני לא יודעת באיזה מתרגם הוא השתמש, אבל הוא עבד מצוין.

אוטרוקאר. "שמש חורף גם לך," עניתי. שמש החורף היא השמש הטובה והרכה יותר. "ברוך הבא."

הלכנו בחזרה אל הדלת, והנחתי לו להיכנס.

הוא הסיר את הגלימה. ראיתי אוטרוקארים בעבר. הם היו מבקרים קבועים באכסניה של הוריי. אבל האוטרוקאר הזה עמד

בטרקלין שלי, והעובדה הזאת עוררה בי תחושות שונות לגמרי. כתפיו היו רחבות, ויציבתו הקלילה עמדה בניגוד לגודלו. שריון חום כהה של רצועות עור קלועות חבק את גופו; אמותיו, ירכיו ושוקיו היו מוגנות בלוחות קשיחים מנוקדים בנתזים שחורים ואדומים שהיו ללא ספק שייכים בעבר ליצור חי כלשהו. אותם לוחות כיסו גם את חזהו, ועל החומר הכיטיני שממנו היו עשויים שורטטו מערבולות מורכבות של מתכת זהובה שהצביעו על מעורבותם של רכיבים טכנולוגיים מתקדמים. חגורה בעלת כיסים חבקה את מותניו, וממנה השתלשלו תליונים קטנים ממתכת, עצם ועץ. האוטרוקארים הם אנשי חלל מצוינים, והשריון הזה נועד להגן ובה בעת לאפשר גמישות וחופש תנועה בזמן לחימה בתוך רכב חלל. הוא לא נשא נשק מלבד חרב קצרה – או אולי סכין ארוכה – שנחה בנדן על ירכו הימנית. מהגב אפשר היה כמעט לטעות ולחשוב שמדובר ביליד כדור הארץ גבוה במיוחד, אבל מראה פניו הכהיר שהוא הגיע מכוכב אחר – אף שמקורו באותו זרע אנושי ראשוני שהעניק חיים לבני האדם ולערפדים. האוטרוקארים התפתחו בעולם של שמש יוקדת ומישורים אינסופיים. הם צדו בלהקות ורדפו אחר טרפם עד שאפסו כוחותיו. קווי המתאר של האוטרוקאר שעמד מולי היו חדים יותר מתווי פניהם של ילידי כדור הארץ, כאילו עוצבו מחמר בעזרת סכין; עור הברונזה הכהה שלו היה מחוספס; יחסי הגדלים בין תווי פניו היו מעוותים במקצת, מה שהעניק לו מראה מסוכן וטורפני. הלסת שלו היתה משולשת ואפו צר, וכשדיבר – חשפו שפתיו הבזק של שיניים חדות. שיערו הקצר, הגס כמו רעמת סוס, נראה שחור עד שנגע בו האור, ואז הוא הבריק באדום עמוק ואלים כשל אבן אודם. עיניו ברקו בגוון ירוק בהיר מאיים תחת גבותיו העבותות. הבטנו זה בזה. ביסט נהמה שוב לרגליי בקול נמוך. ריחו לא

מצא חן בעיניה. האוטרוקאר אמד אותה במבטו. הוא נראה כמו אדם שמצפה להתקפה, וכנראה רצה להבהיר שבמקרה כזה הוא ישלוף את סכיניו ויפרוס את התוקף לרצועות דקיקות. "מה אני יכולה לעשות בשבילך?" תפסיק בבקשה לבחון את הכלבה שלי.

"שמי דאגורקון." האוטרוקאר הרים את ידו. מדליון זהב משובץ באבני חן השתלשל משרוך עור שאחז בין אצבעותיו. שמש מסוגננת וחדת קרניים, סמל הח'אן, מנהיג הלגיון. הרכנתי את ראשי. "לכבוד הוא לי." "אני כאן מטעם אנשיי כדי לכדוק את החדרים." "בסדר גמור. האם תרצה לשתות תה בשעה שנסתובב?" הוא מצמץ. "כן."

"זה ייקח רק רגע." נכנסתי למטבח. יש ביקום כמה דברים קבועים. ייתכן ששתיים ועוד שתיים לא תמיד יהיו ארבע, אבל כל מין מבוסס מים מחמם מתישהו מים וזורק לתוכם צמחים. דאגורקון הלך אחריי למטבח. הוצאתי מהארון שני ספלים, אחד מקושט בתותים והאחר בחתול שחור קטן, מילאתי אותם במים חמים ממכונת הקפה, והנחתי בכל ספל שקיק של צ'אי. דאגורקון צפה בי כמו נץ. הוא בבירור ציפה לניסיון הרעלה. "זו הפעם הראשונה שלך בכדור הארץ?" הוא המתין רגע ארוך והתלבט אם יהיה נכון מצידו לענות. "כן."

"אתה אורח של האכסניה. בטיחותך נמצאת בראש מעייניי." שליתי את שקיקי התה, פתחתי מכל סוכר עשוי זכוכית כחולה עבה, והוספתי כף מלאת סוכר לתה שלי. "כל עוד לא תנסה לפגוע באורח אחר, הכלבה שלי והאכסניה שלי לא יפגעו בך." "הערפדים ממליצים עלייך," אמר דאגורקון. "הוספתי סוכר לתה שלו. כף גדושה אחת, שתיים... "כן, אבל

זה לא אומר שאעניק להם יחס אחר מהיחס שאעניק לאנשיך.
אני צד ניטרלי."

כף שלישית... רביעית. זה מספיק. הוא נראה לי כבן הצפון.
גון העור של האוטרוקארים הדרומיים ירקרק יותר. הושטתי לו
את הספל. הוא לקח אותו בזהירות.

"ומה יקרה אם תחדלי להיות ניטרלית?"

"הדירוג של האכסניה שלי ייפגע. יתפרסם ברבים שלא בטוח
לשהות כאן. אף אורח לא יגיע, ובלי אורחים, האכסניה תדעך,
תשקע בתרדמת ותמות."

"והמכשפה?"

"איזו מכשפה?"

"המכשפה הזקנה ששוהה אצלך."

רוב האנשים היו מתייחסים לכינוי "מכשפה" כעלבון, אבל
עבור אוטרוקאר, מכשפה היא מישהי בעלת כוח אפל גדול. הוא
פשוט העניק להוד מעלתה את הכבוד הראוי לה.

"קלדניה לא תתערב בשיחות השלום. היא עדיין בחיים רק
בזכות האכסניה ובזכותי. היא לא תעשה משהו שיסכן זאת."
דאגורקון שקל את הדברים ואז הרים את הספל לשפתיו.
עיניו אורו. "טוב."

"נלך לראות את החדרים?"

הוא הנהן. הובלתי אותו דרך הטרקלין למסדרון בעל רצפת
עץ וקירות בז', שהתאים בצורה מושלמת לעיצוב הפשוט של
חזית הבית, וששמר כזו, בגומחה קטנה שאי-אפשר להחמיץ ממש
מול הכניסה, תליתי את תמונת הוריי. העמדתי אותה שם במיוחד
בשביל רגעים כאלה. דאגורקון העיף בהם מבט. בחנתי את פניו.
שום תגובה.

יום אחד מישהו יכנס לכאן, יראה את הוריי ויזהה אותם.
כשזה יקרה, אהיה מוכנה. אני רק זקוקה לסימן קלוש, כיוון

מעורפל, פיסת מידע זעירה, משהו שיורה לי היכן להתחיל לחפש אחריהם. לא אפסיק עד שאמצא אותם.

פנינו ימינה, ואחרי כמה צעדים הגענו לדלת רגילה נוספת ונכנסנו דרכה. דאגורקון עצר. גרם מדרגות עשוי עץ כהה התעקל כלפי מעלה. על מעקהו המעוטר גולפו דמויות מסוגננות של בעלי חיים: אייל שלושת הקרניים ארוך הרגליים; הקאיר הטורף, דמוי הזאב; גארוז משוריין, שנראה כמו קרנף עם שלוש קרניים על סטרואידים... בדקתי במדריך ההרלדיקה והקפדתי שסמלי מגיני האצולה של האוטרוקארים יוצגו לפי הסדר המסורתי. גופי תאורה דמויי לפידים בהקו בתושבותיהם והאירו את הדגלים הצבעוניים של לגיון מנפצי התקווה, שנתלו ביניהם על הקירות הכהים המקושטים באדום ובזהב.

"האם גרם המדרגות עומד בציפיותיך?" שאלתי.

"הוא טוב דיו," אמר דאגורקון בזהירות.

"בבקשה." הצבעתי על המדרגות.

דאגורקון התחיל לעלות. הלוואי שהבורות עמוקים מספיק. עשרים דקות לאחר מכן התברר שעומק הבורות מושלם; שכריות המשי המלאכותי רכות במידה מספקת ובסידור הצבעים הנכון; שהחלונות הקשתיים מעוטרים כראוי; ושהנוף של המטע – שחייב תחבולות במרחב בהיקף שהיה מביא אוניברסיטה שלמה של פיזיקאים תיאורטיים להתחנן לרחמים – מלהיב דיו. אפשר היה לראות את המטע מכל חדר אורחים חדש שיצרתי עבור הפסגה, מה שהיה אמור להיות בלתי אפשרי, אבל ממילא אף פעם לא התעמקתי יותר מדי בחוקי הפיזיקה. אם אחד האורחים יחליט לקפוץ מהחלון הוא יגיע אל המטע שמאחורי הבית, מחוץ לטווח הראייה של הנוסעים בכביש הראשי ושל תושבי השכונה. לא שהיתה לי כוונה כלשהי לאפשר למישהו לצאת מגבולות האכסניה בלי ידיעתי.

בתום הסיור דאגורקון כבר נרגע במידה שהניחה לו להפסיק לבחון ללא הרף את הפינות בחיפוש אחר מתנקשים נסתרים. כמעט הגענו לטרקלין כשהאכסניה פעמה. הצצתי מהחלון והספקתי להבחין בהבזק אדום מוכר. אוי, לא.

"מישהו הגיע," אמרתי לדאגורקון. "סלח לי, בבקשה."

ניגשתי אל דלת הכניסה ופתחתי אותה. גוף עצום מילא את פתח הדלת בכתפיו הרחבות. שריונו השחור, המשורג בנימים אדומים כדם, הפך אותו לאדיר ממדים. שערו הבלונדיני נשפך על גבו כרעמת אריה. פניו הגבריות בעלות הלסת המרובעת והכבודה היו נאות כל כך, שעצרתי לרגע.

"ליידי דינה." קולו היה עשיר ומהדהד, קול שבכוחו לגבור על שאון הקרב, מה שהתאים לגמרי לתפקידו, שכן הוא היה המרשל של בית קראהר ונדרש כנראה לעיתים תכופות להרעים פקודות באמצע קרב.

"לורד ארלנד," אמרתי. "אנא, היכנס."

ארלנד צעד פנימה וראה את דאגורקון. שניהם קפאו במקומם.

"שלום, ארלנד," אמר דאגורקון. ללא ברכת שמש מסורתית,

הא?

"שלום, דאגורקון," אמר ארלנד.

הערפד והאוטרוקאר נעצו מבטים זה בזה. רגע עבר. ועוד רגע. אם ימשיכו כך, הרצפה ביניהם תעלה באש.

נאנחתי. "תרצו לשתות תה?"

הערפד והאוטרוקאר הביטו זה בזה מעל שולי הספלים שלהם. ארלנד היה בנוי כמו טיגריס שן־חריב: ענק, חזק, ומלא עוצמה.

דאגורקון היה גבוה ממנו בכמה סנטימטרים, ואף שמבנה גופו לא היה גדול באותה מידה, ראיתי בבירור את שריריו המשורגים. איש מהם לא נראה מודאג במיוחד. הם פשוט ישבו שם בנימוס, שתו תה וניסו לחנוק זה את זה באמצעות כוח הרצון. "מה שלום אביך?" שאל ארלנד בנימה אגבית ובהגייה קפדנית.

"הח'אן חש בטוב," ענה דאגורקון. "מה שלום לידי אילמינה?"

"גם היא חשה בטוב."

"טוב לשמוע. האם היא תצטרף אלינו?"

ארלנד הרים את גבותיו העבותות. "לא, עליה לטפל בעניינים במקום אחר. האם הח'אן יכבד אותנו בנוכחותו?"

"גם לח'אן יש מחויבויות משלו," ענה דאגורקון. "הוא שולח

את הח'אנום במקומו."

אם כך, אימו של ארלנד לא תבוא אבל אימו של דאגורקון תגיע. המדריך לכוחות המרכזיים שרכשתי במהלך הקיץ ועלה כמו כליה, ציין שלידי אילמינה היא הפרספטורית, הפוסקת העליונה, של בית קראהר, זאת לצד שני עמודים של תארים שחלקם כללו מילים כמו "קוטלת" ו"טורפת-על". לח'אנום היתה רשימה ארוכה לא פחות של תארים משובצים בפנינים כמו "מרסקת עמודי שדרה" ו"קורעת מעיים". בהתחשב בכל זה, שמחתי שרק אחת מהן מגיעה.

היה מספיק קשה לצפות בבנים שלהן יושבים זה מול זה, שותים תה ומייחלים לכך שיוכלו להפסיק להעמיד פנים ופשוט לתלוש זה לזה את הראש. סוף-סוף הבנתי את גודל התסבוכת שאליה נכנסתי. כשיהיו שנים-עשר נציגים או יותר מכל צד, יהיה כמעט בלתי אפשרי למנוע מהם לפנות לאלימות. ובדיוק בגלל זה קלדניה חשבה ששיחות השלום האלה יהיו נהדרות.

בדמיוני ראיתי קטטה ענקית מתחוללת באולם הנשפים ואת הוד מעלתה חומקת בשקט משם, כשהיא נושאת איתה גופה מדממת.

"הח'אנום?" ארלנד השתעל. הלגימה האחרונה של התה כנראה נתקעה לו בגרון.

"אינך חש בטוב?" התעניין דאגורקון.

"בריא כמו קראהר," אמר ארלנד.

"איזו הקלה. לא הייתי רוצה שמחלה כלשהי תהרוס את החגיגה הגדולה שאני מתכנן לערוך כשאשלח אותך לעולם הבא."

"באמת?" עיניו של ארלנד הצטמצמו. "חשבתי שכניעה שלי למחלה תהיה ברכה מבחינתך, הרי זו הדרך היחידה שבה תוכל להגיע להישג שכזה. הייתי אפילו אומר שזו תצטרך להיות מחלה חמורה, וגם אז אני חושש שהסיכוי לניצחונך יהיה קלוש." האוטרוקאר צקצק בלשונו. "איזו יהירות, מרשל." "אני מתעב ענווה מזויפת."

"אולי נבחן את התיאוריה הזו?" הציע דאגורקון.

טוב, זה מספיק. "אני שמחה שהחדרים היו לשביעות רצונך, תת-הח'אן. למרבה הצער, עליי לבקש ממך לעזוב כדי שמרשל בית קראהר יוכל לבדוק את מגורי אנשיו." עיניו של דאגורקון הצטמצמו. "ומה יקרה אם אתעקש להישאר?"

סדקים דקיקים בצבע כחול זוהר הופיעו על ידיה המטאטא שלי. הרצפה לפני דאגורקון נעשתה נוזלית כמו הים. "במקרה כזה אקבע את גופך בעץ כך שתוכל רק לנשום, ואשתמש בך כקישוט גינה."

דאגורקון מצמץ.

"ועידת הפסגה הזו חשובה לי מאוד," הסברתי.

הקיר מאחוריי חרק. האכסניה הגיבה לנימת קולי והתכופפה לעברו של דאגורקון. ידו של האוטרוקאר נשלחה אל סכיניו. נופנפתי באצבעותי והקיר חזר מייד למצבו הרגיל. "לא אתן לאף אחד ולשום דבר להפריע לשיחות השלום בשטח שלי." ארלנד הניח את ספלו על השולחן. "אתה צריך להעמיד אותה במבחן, דאגורקון. לא ייתכן שהיא חזקה כל כך." כיוונתי אליו את ידית המטאטא. הערפד חיך חיוך חושף ניבים וצחקק.

"אני מבין." דאגורקון קם. "תודה על התה, אכסנאית." החזרתי את הרצפה למצב מוצק וליווייתי אותו אל הדלת. הוא התעטף בגלימתו ויצא אל תוך הלילה. חיכיתי עד שהאכסניה אישרה שהוא עזב, ופניתי לארלנד.

"היריבות בינינו עתיקת יומין," אמר. "אי-אפשר להאשים אותנו. הם ברברים. את יודעת איך הופכים לח'אן? היית מצפה להתקדמות נאותה – שכנו של השליט ילמד את אומנות הממשל על ברכי אביו, יזכה למיטב החינוך אצל המורים הטובים ביותר, יצבור ניסיון תחת הדרכתם של גנרלים מוכשרים בשדה הקרב, ירכוש בעלי ברית, ולבסוף יתפוס את מקומו הראוי בתמיכת הגרעין הקשה שסביבו. אבל לא. אצלם זהו תפקיד נבחר. הצבא מתכנס ומצביע." הוא פרש את זרועותיו. "זה מגוחך."

ברור שאריסטוקרטיה שעוברת בירושה טובה בהרבה. כי זה מעולם לא השתבש. כמה טיפשי מצידם לנסות את הדבר הזה שנקרא דמוקרטיה. תהיתי איך יגיב אם אזכיר לו שארצות הברית היא רפובליקה. "נלך לראות את החדרים?" "זה יהיה לי לעונג."

ארלנד קם, והובילי אותו למסדרון. הפעם פנינו שמאלה. המסדרון הוביל אותנו לגרם מדרגות מהודר עשוי אבן אפורה בהירה. דגלי ארגמן של האנוקרטיה הקוסמית הקדושה נתלו על

הקירות לאורם של קישוטי זכוכית עדינים שזרחו באור עדין וחיוור.

ארלנד זקף את גבותיו העבותות. "בדיוק כמו בבית". מושלם. התחלנו לעלות במדרגות.

"לפני שישה חודשים בית קראהר נחלש בגלל מחסור במלחמות," אמרתי. "עכשיו אתם פתאום מעורבים בסכסוך נקסוס? מה קרה?"

ארלנד עיווה את פניו. "בית מיר, זה מה שקרה. מה שקורה בנקסוס אינו מלחמה; זהו גיהינום. הסכסוך נמשך שנים, וזה יותר מדי עבור בית אחד. כשנה לאחר תחילת המלחמה, האנוקרטיה חילקה את הבתים לשבעה מסדרים שיישאו בנטל הסכסוך. כל מסדר אחראי לנקסוס במשך שנה. בית קראהר משתייך למסדר הראשון. כבר נלחמנו בנקסוס לפני חמש שנים. לא ציפינו לחזור מהר כל כך."

בכל פעם שאמר נקסוס הוא עצר לשכריר שנייה, כמו שמתמהמהים לפני שאומרים את המילה גיהינום במלוא משמעותה. לפני חמש שנים סטנדרטיות הוא כבר היה אביר עתיר ניסיון. מה שחווה היה בוודאי נורא אם הזיכרונות מהמקום עדיין רודפים אותו.

המדרגות הסתיימו בקשת אבן והקירות התרוממו לגובה מסחרר. מהתקרה ירד הדגל הארגמני של האנוקרטיה הקדושה, ועליו הניבים הקדושים והכוכב בעל שמונה הקצוות, מוטבעים בכסף. סמל הכוכב שהנציח את ההישג הערפדי של טיסה בין-כוכבית ישב בדיוק בין הניבים המסוגגנים. הסמליות היתה ברורה: האנוקרטיה הקדושה תנעץ את ניביה בגלקסיה ותבלע אותה. בלי לומר מילה כרע ארלנד על ברכ אחת והרכין את ראשו לפני הדגל. הוא עצם את עיניו לרגע, ואז התרומם כאילו השריון הכבד שלבש היה קל כנוצה. עברנו דרך הקשת.

"לפני חודשיים הגיע זמנו של המסדר השישי לקחת על עצמו את ניהול המלחמה, אבל שני הבתים המרכזיים שלו הוכו קשות – אחד במלחמה והשני באסון טבע כלל-עולמי. לא היו להם האמצעים והכוח הדרושים כדי להעמיד הגנה מתאימה נגד מתקפת האוטרוקארים. הם היו מוכנים להילחם, אבל הגענו למסקנה שנאבד את האחיזה בנקסוס אם המסדר השישי יישא באחריות ההגנה הבלעדית. החובה היתה צריכה לעבור למסדר השביעי. המסדר השביעי מורכב מארבעה בתים, ובית מיר הוא החזק שבהם. בית מיר הביא על עצמו חרפה וסירב להילחם. בהתחשב בכך שהשלושה האחרים במסדר הם קטנים, ושניים מהם גם נלחמים זה בזה כרגע, האחריות לנקסוס עברה אלינו."

קימטתי את מצחי. "בית מיר יכול לעשות את זה?"
 "לא בלי השלכות. האנוקרטיה תעניש אותם ותטיל עליהם עונשים כלכליים, אבל הם מוכנים להסתכן בכך. הם לוטשים עין לנכסים שלנו כבר שנים. כשנסיים את תקופת השירות שלנו בנקסוס, הבית יהיה מותש. יידרשו לנו שנים כדי להתאושש. בית מיר ינצל את החולשה שלנו כדי לתקוף, והעושר שהם יקראו מגווייתנו יפצה בהחלט על כל עונש כלכלי שיושת עליהם. האנוקרטיה מצדדת בניצחון ורוחה תבוסה. הפרספטור של מיר עשוי להקריב את נשמתו הנצחית על מזבח הבגידה, אך צאצאיו יתקבלו בחזרה לחיק הכנסייה הקדושה."

כן, הם יהיו חזקים ועשירים מכדי להישאר מנודים. "בכדור הארץ אנחנו נוהגים לומר שההיסטוריה נכתבת על ידי המנצחים."

ארלנד הנהן. "ביליתי את החודשיים האחרונים על הכוכב המקולל הזה. איבדתי אנשים, איבדתי משפחה, ואני לא מתכוון לאבד אף אחד נוסף. אם אני חייב לכרות שלום עם הלגיון, כך

יהא. היה קל יותר אם הח'אן עצמו היה מגיע ולא הח'אנום. הח'אן הוא לוחם גדול ומנהיג גדול; הוא מתמצא בדיפלומטיה והוא האיש שהלגיון מוכן ללכת אחריו לשדה הקרב. הח'אנום היא אסטרטגית מצוינת; היא מתכננת את המלחמות והקרבות שהח'אן מוביל. הייתי מעדיף לא להתמודד עם אימו של דאגורקון."

הוא עצר במקומו. לפנינו התפרשו חדרים מוארים עשויים אבן בהירה, בעלי קווי מתאר נאים וחזקים. צמחים מטפסים השתלשלו מקורות גבוהות וניגרו אל רצפת האבן המלוטשת. רהיטי עץ כהה כבדים, מעוצבים בפשטות ומרופדים בכותנה ארגמנית ולבנה, סיפקו מקום מנוחה. חלונות שנמתחו מהרצפה ועד לתקרה נפתחו למרפסות אבן צרות. זה היה מקום של, מסוגנן ויפה לעין כמו להב מחודד ומוכן לשימוש. ארלנד הסתובב, ופניו הביעו פליאה. "זהו זמאק, טירת החוף של ביתנו."

"זהו העתק מדויק," אמרתי. "למרבה הצער, לא יכולתי לשחזר את הים, אבל נאמר לי שהנוף של המטע מרגיע. האם הכול לטעמך?"
"זה מושלם."

כן. נהדר. נפלא. יוצא מן הכלל.

"איך יטופל נושא הארוחות?"

קרביי התפתלו בניסיון לחמוק החוצה בפירואט. איכשהו הצלחתי להפעיל את השפתיים. "אם למישהו מאנשיך יש צרכים תזונתיים מיוחדים, אנא פרט אותם עבורי, ואעשה כמיטב יכולתי לספק אותם."
"בהחלט."

עשר דקות לאחר מכן צפיתי בארלנד נכנס לתוך להבה אדומה ובוהקת, הופך לכוכב, ונורה אל שמי הלילה. כשהאכסניה פעמה

בראשי ודיווחה על עזיבתו, הנחתי לעצמי לקרוס על משקוף
הכניסה.

האוכל. שכחתי מהאוכל.

מה אעשה?

3

מרבית האכסניות המצליחות מחזיקות צוות עובדים. יש תפקידים, כמו שף ומנהל חשבונות, ובאכסניות שמשרות אורחים שמלווים בבעלי חיים גם מנהל מלונה, שדורשים הכשרה מוקדמת, אבל רוב המשרות מאוישות בדרך כלל בידי בני משפחתו של האכסנאי. באכסניה של הוריי עבדתי כגננית. הייתי אחראית לטיפול גני הפרחים העצומים, לטיפול בבריכות ולתחזוקת עצי הפרי. אהבתי את הגנים. הם היו מלאים בפינות קטנות וסודיות שהיו רק שלי. נצרתי בזיכרוני את ניחוח הפריחה העדין של עצי המשמש; את ענפיהם הכהים והמעוקלים הנושאים תפוחת לבנה; את השורות של תותי השדה; את שני עצי הדובדבן הצהוב שעליהם נהגתי לטפס. כל זה נעלם ללא עקבות יחד עם האכסניה ועם הוריי. יום אחד האכסניה שהיתה בימי פשוט נעלמה. איש לא ידע למה ואיך.

תחושת דקירה מוכרת פילחה אותי – דאגה מעורבת בחרדה, בתוספת קמצוץ של אבל. הגעגוע להוריי היה עצום. עצום. גם אחרי כל השנים האלה, לפעמים הייתי מתעוררת משינה, וברגעי הביניים בין שינה לערות היה נדמה לי שאני שומעת את אימי קוראת לי לארוחת הבוקר.

עכשיו הייתי באכסניה אחרת, האכסניה שלי. עד לרגע זה, גרטרוד האנט לא נזקקה לצוות עובדים. אני בישלתי לעצמי, לקלרניה ולכל אורח נדיר שהזדמן למקום. לבשל לשני אנשים ולבשל לקבוצה של ארבעים משתתפים מארבעה מינים שונים לכל הפחות – אם מביאים בחשבון את צוות הבוררות – זה אירוע שונה לגמרי. וצריך לזכור שכל תשומת הלב שלי תהיה ממוקדת בניסיון למנוע מהאוטרוקארים ומהערפדים להרוג אלה את אלה. והם יצפו לסעודות. ברור שהם יצפו לסעודות. לוועידת הפסגה הזאת לא היה אפילו תאריך סיום מוגדר. יכול להיות שאצטרך להאכיל אותם במשך שבועות.

זה לא משהו שיכולתי לעשות בעצמי. זה פשוט בלתי אפשרי. הייתי חייבת לשכור טבח. אבל טבח טוב מספיק שמסוגל להכין ארוחות מפוארות עבור ארבעה מינים שונים יעלה הון, כי לא אוכל להסתפק בסתם טבח, היה דרוש לי שף מומחה. הקציני תקציב לרכישת מזון, אבל איכשהו ככל ההכנות שלי מעולם לא עלה בדעתי שמישהו יצטרך לבשל אותו. לא תקצבתי שף. איפה אוכל בכלל למצוא שף בפחות מעשרים וארבע שעות? דרושים שבועות כדי למצוא ולשכור מישהו כזה.

יכולתי לדמיין את המודעה שאפרסם: היי, שמי דינה. אני מנהלת אכסניה קטנה בכדור הארץ, שניים וחצי כוכבים, ואני צריכה שף שיעזוב הכול לטובת הכנת ארוחות לקבוצה של אוטרוקארים, ערפדים וסוחרים מפונקים. התקציב שלי קטן והשכר יהיה זעום.

גנחתי בתסכול. ביסט נבחה עליי בבלבול.

הסתכלתי על השייטסו הזעירה שלי. "מה אני אעשה?"

הכלבה כשכשה בזנבה בהתלהבות.

רוקנתי את הריאות מאוויר בנשיפה איטית. לחץ מעולם לא פתר דבר. אני חייבת לנסות לטפל בבעיה בצורה שקולה

והגיונית. המכשול הראשון – כסף. איפה אוכל להשיג כסף שיאפשר לי לשכור שף?

הכסף היחיד שהיה ברשותי, מלבד זה שהקציתי לרכישת מזון, נועד לתקציב החצי-שנתי של האכסניה. אורחים באים והולכים, והכנסתו של אכסנאי בדרך כלל אינה יציבה. הוריי לימדו אותי תמיד לתקצב שישה חודשים קדימה ולעולם לא לגעת בכסף הזה. אם אשתמש בעתודה הזו, לא אוכל לכסות את עלויות התפעול של החודשים הבאים, ואף אחד לא יבקר באכסניה בלי מים זורמים או חשמל. יש לנו גנרטורים לגיבוי, אבל הם מיועדים לשעת חירום בלבד. אם אשתמש בכסף הזה, אעבור על אחד מהכללים הבסיסיים החשובים ביותר של הוריי. היש דרך להימנע מכך? איזושהי דרך בכלל? לא.

לא, אין. לא יכולתי לקחת הלוואה עסקית כי ההכנסות של העסק שלי לא ענו על תנאי הסף של בנק. ובכל מקרה, הלוואות עסקיות וקווי אשראי לא ניתנים במקום ונדרשים כמה ימים לאישור הבקשה. גם הלוואות אישיות לא באו בחשבון. לא יכולתי לבקש סיוע כספי מאכסנאים אחרים. פשוט לא עושים את זה. וחוץ מזה, אכסניה בלי הישגים מוכחים שהדירוג שלה הוא רק שניים וחצי כוכבים, היא סיכון עסקי גדול מדי. בהתחשב בכל אלה, גם אני לא הייתי מלווה לעצמי כסף.

פשוט לא היה כסף אחר. והייתי חייבת להאכיל את האורחים. הערפדים דרשו בשר עם עשבי תיבול טריים, האוטרוקארים חייבים תבלינים והדרים בכל דבר, והשבט של נואן סי אוהב עופות בצורת הכנה מסוימת. הייתי חייבת לשכור מישוהו, יעלה כמה שיעלה.

התובנה נחתה עלי כמו דלי של מי קרח על הראש. אם אין דרך אחרת, ממילא אין לי מה לעשות בעניין. אני חייבת להשתמש

בעתודה הכספית הזו ולהתפלל שיהיה בה די כדי לפתות מישהו לבוא ולעבוד כאן במהלך הפסגה.

"בעיה אחת נפתרה," אמרתי לביסט.

ועכשיו המשוכה השנייה: השף.

הוריי הכירו אכסנאים רבים, אך קשרו חברות רק עם מעטים. בני סוגנו נוטים להתבודדות. אכסנאים פועלים תחת מעטה סודיות. עסקאות נחתמות בלחיצת יד, פגישות מתקיימות בדרך כלל פנים אל פנים, וכל אכסניה היא אי קטן של מוזרות בתוך ים של נורמליות. כשהאכסניה של הוריי נעלמה, אפילו חברינו התרחקו. מה שקרה היה משונה ולא צפוי – אף אחד לא שמע על אכסניה שלמה שפשוט נעלמת. משונה ולא צפוי זה מסוכן, ויחסית לאנשים שמתמודדים עם מוזרויות היקום על בסיס יומיומי, אכסנאים סולדים במפתיע מסיכונים.

נותרתי לבד, אבל ידעתי שיש אדם אחד שעשוי לעזור לי. בריאן רודריגז הוא אכסנאי כמוני שמנהל את קאזה פליס בדאלאס, אחת האכסניות הגדולות והעמוסות ביותר בדרום-מערב ארצות הברית. הוא היה אחד מחבריהם של הוריי. לפני כמה חודשים נקלעתי לייאוש מוחלט ונסעתי אליו כדי לבקש את עצתו. הוא עזר לי, ומאז התכתבנו כמה פעמים והוא נתן לי את מספר הטלפון הנייד שלו – פעולה שנחשבת סימן מובהק לאמון בעולם שלנו. לא הייתי מבקשת ממנו כסף, אבל לבקש איש צוות בהשאלה לא היה משהו שלא ייעשה.

התקשרתי אליו מהנייד שלי. הוא ענה אחרי שני צלצולים.

"דינה, מה שלומך?"

"בסדר," שיקרתי. "מה שלומך?"

"שורדים. מה אוכל לעשות עבורך?"

"אני כל כך מצטערת לבקש את זה, אבל אני זקוקה לטבח בהתראה קצרה." באמת לא רציתי לומר את מה שנדרשתי לומר

עכשיו. המילים נתקעו בגרוני, אבל אילצתי אותן לצאת. "יש לך אפשרות להשאיל לי משהו משלך?"

הוא לא היסס לרגע. "טבח באיזה דירוג?"

"הכי גבוה שאפשר."

מר רודריגז השתהה לרגע. "את מארחת את פסגת נקסוס?"

"כן." החדשות התפשטו מהר.

"הם פנו אליי וסירבתי. הסיכון לאורחים האחרים שלי גדול

מדי."

הייתי מודעת היטב לסיכונים, אבל לא היתה לי ברירה.

"לצערי..."

ליבי שקע.

"...כל צוות המטבח שלי עסוק. חסר לנו כוח אדם כרגע."

השתדלתי מאוד למנוע מהייאוש לחלחל לקולי. "תודה בכל

אופן."

"אבל במקרה אני מכיר משהו שאולי יוכל לעזור," הוא אמר.

"אם את נואשת מספיק."

מה? תקוותי נסקה לשמיים. "אני מאוד נואשת."

"הוא זכה בדירוג להב אדום לפני כמה שנים."

תקוותי התנפצה על הקרקע. "אני לא יכולה להרשות לעצמי

שף להב אדום."

הנחתי שגם מר רודריגז לא יכול להרשות לעצמו להב אדום.

זה הדירוג השני הגבוה ביותר. לא יכולתי להרשות לעצמי אפילו

להב אפור, שהיה הדירוג הנמוך ביותר. דירוג להב משמעו

הסמכה על ידי מועצת הגסטרונומיה הגלקטית, תעודה מבית

הספר לבישול הטוב ביותר בגלקסיה והתמחות ארוכה באחת

המסעדות היוקרתיות ביותר. שפים בדירוג להב היו שווים את

משקלם בזהב, פשוטו כמשמעו.

"ההסמכה נשללה ממנו."

מעולם לא שמעתי על מישהו ששללו לו את ההסמכה.
"למה?"

מר רודריגז היסט. "ייתכן שהוא הרעיל מישהו."
קברתי את הפנים בכף ידי. זה פשוט הולך ומשתפר מרגע
לרגע. שף מרעיל. מה כבר יכול להשתבש?
"דינה, את שם?" שאל מר רודריגז.
"כן. אני פשוט מעכלת את המידע."

"הזהרתי אותך שתצטרכי להיות נואשת. אני לא חושב שהוא
הורשע בביצוע הפשע, אבל איכשהו הוא היה מעורב במותו של
דיפלומט. תצטרכי לדבר איתו כדי לשמוע את הסיפור המלא."
הייתי דחוקה לפינה. לא היתה שום אפשרות אחרת. לכל
הפחות אדבר איתו. "איפה אני יכולה למצוא אותו?"
"הוא גר בחור קטן ומוזנח בבאהא-צ'אר. ממש אחרי סוחר
הנשק הגוריוויאני."

"אני יודעת איפה זה. תודה."
"ורדינה, הוא קווילוני. את יודעת שהם יכולים להיות
רגישים."

זו היתה לשון המעטה של השנה. הקווילונים היו ידועים
לשמצה כיצורים קשים במיוחד.
"אני מקווה שזה יסתדר."

הוא ניתק. נשענתי בתשישות על הקיר. עייפה ככל שהייתי,
לא היתה לי ברירה אלא ללכת לפגוש את השף הקווילוני הרגיש
והמוכפש הזה, שאולי הרעיל מישהו ואולי לא. הבורר אמור
להגיע מחר בערב.

יכול להיות שלקחתי על עצמי משימה שגדולה עליי בכמה
מידות. לא, מחשבה כזאת רק תכניס אותי לצרות. זו העייפות
שמדברת מגרוני. אני אארח את ועידת הפסגה הזאת, והיא תהיה
מוצלחת. גרטרוד האנט זקוקה לאורחים.

הוצאתי את מגפיי מהארון, נעלתי אותם, כרכתי סביב מותניי חגורה עם סכין והתעטפתי בגלימה. באהא-צ'אר הוא המקום שאליו הולכים כדי למצוא דברים. לא רציתי שדברים ימצאו אותי וינסו לקחת את כספי, כפי שקורה לפעמים. בשטח האכסניה אני בשליטה מלאה, אבל מחוצה לה כוחותיי פוחתים באופן משמעותי. אני מסוגלת לדאוג לעצמי, אבל תמיד טוב לצפות לגרוע מכול ולהיות מוכנה.

ביסט נבחה פעם אחת בהתרגשות. לקחתי את המטאטא שלי, הרמתי את הברדס של הגלימה על ראשי, וצעדתי לאורך המסדרון. האכסניה חרקה בדאגה. "אחזור בקרוב, מלמלתי. "אל תדאגי."

הדלת בקצה המסדרון נפתחה. אור בהיר נשפך דרך הפתח המלבני, וחום יבש ומעיק שטף אותי. מצמצתי כשעיניי הסתגלו לאור, וביסט ואני נכנסנו אל החום ואור השמש של באהא-צ'אר.

שולי גלימתי ליטפו את המרצפות הצהובות הגדולות ברחובות הלוהטים של הבזאר הגלקטי. השוק של הגלקסיה נשם ונצנץ סביבי, וליבו הפועם במהירות שקק חיים. בניינים גבוהים מאבן בגון חול ניצבו לאורך הרחובות, ודגלים בהירים השתלשלו ממרפסותיהם. צמחים, שחלקם ירוקים, חלקם כחולים, אחרים בצבעי אדום ומג'נטה, פרשו את ענפיהם על המעקים המקושטים, והציעו את מפלי פרחיהם כמנחה לשמש בשמיים הסגלגלים. גשרי אבן מקושטים וצרים נמתחו מעליי בחלל שבין הבניינים. דוכנים ועליהם שפע סחורות מכל רחבי היקום מילאו את המדרכות לאורכן. דלתות פתוחות מסומנות בשלטים

בוהקים הזמינו לקוחות להיכנס. כרוזים צעקו בשבח מרכולתם, והקרינו דימויים תלת-ממדיים של סחורתם בפני ההמון החולף על פניהם.

קהל הקונים סביבי זחל דרך הרחובות כקרוקודיל בהיר ורב-גוני. ישויות מעשרות כוכבי לכת וממדים, יצורים מגזעים שונים, גבוהים ונמוכים, עצומים וזעירים, לבושים בעור, בד, מתכת או פלסטיק, כל אחד וריחו המשונה, חיפשו פריטי סחורה מיוחדים. המהום קבוע ריחף באוויר, ערבוב צורמני של מאות הקולות שיצרו את הרעש הייחודי של באהא-צ'אר.

בפעם האחרונה שהייתי כאן, שון היה איתי. אפילו לא ידעתי אם הוא חי או מת. ממש נהניתי לצפות בו אז. הוא טייל בעולם בזמן שירותו הצבאי וחשב שראה כבר הכול. ואז פתחתי את הדלת לרחובות שטופי השמש הללו, ושון הפך לילד שמגיע לדיסני וורלד לראשונה בחייו. הכול היה חדש, מוזר ומופלא עבורו.

שישה חודשים חלפו בלי שום מילה. או שדמיינתי הכול והוא בכלל לא היה מעוניין, או שקרה לו משהו. המחשבה ששון מת אי-שם בין הכוכבים הכעיסה אותי. קודם הוריי נעלמו ועכשיו גם שון איננו.

פתאום קלטתי את עצמי. כן, ברור שהכול קשור אליי. לא בדיוק אחד הרגעים הכי מוצלחים שלי. ברגע שאפתור את עניין השף אצטרך לחזור בדחיפות למיטה לפני שחוסר השינה יהפוך אותי לרגשנית מדי.

התנועה לפניי האטה. נעמדתי על קצות האצבעות והצצתי מעל כתפה הצרה של איזו ישות חרקית. יצור דמוי רימה בגודל של משאית זחל באיטיות לאורך הרחוב. שמשיות בוהקות בצבעי בורדרו וזהב היו מקובעות במרווחים שווים אל רתמת הפלסטיק המהודקת אל גבו, והגנו על בשרו המקומט והחיוור מאור השמש.

כמה שקיות נתלו על ווים בצידדי הרתמה. על אחת מהן התנוסס הלוגו של הלו קיטי.

התקדמנו בקצב של פחות מקילומטר לשעה. נאנחתי והסתכלתי סביבי. ביקרתי בבאהא-צ'אר מאז שהייתי ילדה, ולרוב התנהלתי במקום מתוך הרגל בלי להקדיש לו כל מחשבה.

פתח קשתי כהה ומוכר התנשא מימיני. התאמצתי להקשיב. מנגינה שקטה ומהפנטת בקעה משם. החנות הזו היתה שייכת לוילמוס גֶרְוֹאָר, איש זאב זקן. בפעם האחרונה שהיינו בבאהא-צ'אר, שון נעצר כאן. לוילמוס היה בתצוגה שריון ננומטרי שנוצר במיוחד עבור אנשי זאב מסוג אלפא, כמו שון. שון ראה את השריון ולא היה מסוגל להניח לו. השריון קרא לו, והוא היה חייב להשיג אותו. וילמוס הציע לו עסקה: הוא ייתן לשון את השריון, אבל שון יהיה חייב לו טובה. חשבתי שזה רעיון נורא ואמרתי לו את זה, אבל שון לקח את השריון, וברגע שטיפלנו ברוצח שאיים על האכסניה, הוא יצא לבאהא-צ'אר כדי לפרוע את החוב. זו היתה הפעם האחרונה שראיתי אותו.

אם מישוהו יודע איפה שון נמצא, זה יהיה וילמוס. אנשים נתקלו בי. הקהל נע, וזרם היצורים ניסה לשאת אותי איתו. להיכנס או לא להיכנס? מה אעשה אם שון נמצא שם, שותה תה מאוול, הכוכב המנופץ שלו? זה יהיה ממש מביך. היי, זוכר אותי? זרקתי אותך מהבית שלי כי היית חצוף ואחר כך נישקת אותי? היתה סיבה לכך שעזב, ולא רציתי לגלות שהוא שכח אותי. עם זאת, חוסר הידיעה היה גרוע יותר מכל מבוכה אפשרית.

חציתי את הקהל ועברתי דרך הקשת. את פניי קיבלה חנות מסודרת בקפידה. כלי נשק בעלי להבים מעוקלים ומרושעים נתלו על הקירות. סכינים הוצגו תחת מכסה זכוכית. שריונות

מוזרים קישטו בוכות ראוה שעמדו בשורה כמו חיילים בטקס ליד רובים עתידניים במתקני מתכת.

בעל חיים עצום שכפותיו גדולות מידי טופף מולי. צבע פרוותו היה כחול-ירוק, והיו לו רעמה פרועה ואוזניים שהגיעו עד לגובה החזה שלי. הוא נע כמו טורף, אבל למרות הגודל והרעמה, היה משהו זאבי במבנה שלו. מי שהיה רואה אותו על כדור הארץ היה חושב שהוא רוחם של כל הזאבים שקמה לתחייה.

"שלום, גורֶוֹר, אמרתי.

ביסט פתחה את פיה ונהמה בקול נמוך למרגלותיי.

"מי זה?" גבר נכנס מהחדר הסמוך. האיש הגבוה ולמוד הקרבות היה בכושר, ונע בחץ טבעי וקל כמו שון. שיערו המאפיר נפל על כתפיו, וכשהאור מהדלת נתפס בעיניו, זהב חיוור הבזיק בקשתיות שלו.

"שלום, וילמוס." חייכתי.

"אה, כן. דינה, נכון?"

"נכון."

"איך אוכל לעזור לך?"

"עברתי בסביבה, והחלטתי להיכנס כדי לבדוק מה עם שון.

מזמן לא ראיתי אותו." יופי, זה לא נשמע נואש מדי.

"הוא יצא למסע בספינת חלל של סולאר שיפינג,"

אמר וילמוס. "שון היה חייב לי טובה, ואני הייתי חייב טובה לחבר שלי. יש לו קו משלוחים ואיסוף שוברי אשראי מכמה כוכבי נופש והוא סובל מהרבה מעשי שוד. הוא היה צריך איש אבטחה טוב, אז נתתי לו את שון לשנה. זה טוב בשבילו. שון רצה לראות את תפארת היקום, ועכשיו הוא זוכה לסיור."

הממממ.

"תרצי לשלוח לו מסר כלשהו?" שאל וילמוס. "אני יכול להשאיר לו הודעה. יש לי את הקודים של הספינה."

שיגרתי אליו חיוך נחמד ומתוק. "בטח! זה יהיה נהדר." וילמוס הקיש על הזכוכית של הדלפק הקרוב. היא נעשתה כהה, ומעגל קטן של סמלים זוהרים הופיע בפינתה. "אני מצטער, זו תהיה הודעת טקסט בלבד. הם רחוקים מדי לשיחה פנים אל פנים." הוא הקיש על המעגל, וסובב אותו בקצות אצבעותיו. מקלדת נדלקה בתחתית המלבן. עמדתי לשלוח טקסט בין-כוכבי.

"קדימה", הוא אמר.

הייתי צריכה לשלוח משהו שרק שון יבין. לפחות אגלה אם הוא חי או מת. הקלדתי: זו דינה. עצי התפוח התאוששו. וילמוס נגע בסמל זוהר. ההודעה הבהיקה ואז דעכה. השניות חלפו. שמרתי על חיוך.

הודעה הבהבה בתגובה לזו שלי. אמרתי לך שאני לא רעיל.

שון בחיים. אף אחד מלבדו לא יודע שכמעט הורדתי לו את המטאטא על הראש כי סימן את המטע שלי כחלק מהשטח שלו.

"משהו נוסף?" שאל וילמוס. הוא ניסה להיראות אדיש, אבל צפה בי במבט זהיר.

"לא, זה הכול. אני מודה לך על המאמץ."

"בשמחה. אני בטוח שהוא יבקר כשיקבל חופשה מהספינה."

"הוא תמיד מוזמן, וגם אתה. בואי, ביסט."

ביסט שיגרה אל גורור נהמה אחרונה של פרידה, ושתינו יצאנו מהחנות והצטרפנו לקהל הזורם לאורך הרחוב.

משהו לא הסתדר לי. וילמוס בנה ומכר כלי נשק. חלק מהציוד בחנות שלו נראה חדש מכדי להיות עתיק. ודאי היו

לו קשרים רבים בעולם החיילים להשכרה. כשווילמוס זיהה את שון, הוא התרגש מאוד. שון היה ילדם הביולוגי של שני אנשי זאב מסוג אלפא, שלא היו אמורים לשרוד כשכוכב הלכת שלהם נהרס. איש זאב רגיל היה צרה צרורה, ושוון היה חזק יותר, מהיר יותר וקטלני יותר מתשעים ותשעה אחוז מאנשי הזאב הפליטים שהתפזרו ברחבי הגלקסיה. וילמוס התנהג כאילו שון היה נס. "אף אחד לא שם נס על ספינת משא כדי שהוא יעבוד בה כאיש ביטחון," אמרתי לביסט. "יש דרכים מרגשות יותר לראות את תפארת היקום."

זה כמו למצוא את הזאב הטסמני האחרון עלי אדמות ולמכור אותו לאיזה עשיר שיחזיק אותו בחצר האחורית שלו. זה פשוט לא הסתדר לי.

וילמוס לא רצה שאגלה מה שון עושה. לא ידעתי למה, וממש רצייתי לגלות.

נדרשה לי כמעט חצי שעה כדי להגיע למגוריו של הקווילוני. בעלי החנויות הצביעו על הדלת שלו, אבל היא היתה בקומה השלישית, ונאלצתי לחפש את הדרך למעלה, ואז למצוא את גשרי האבן הנכונים שיובילו אותי אל המרפסת. בני הגזע הקווילוני הם מתבודדים, גאים, נוטים לרגשנות ואלימים כשדוחקים אותם לפינה. כמה מהם שהו באכסניה של הוריי, וכל עוד הכול התנהל כרצונם, הם היו נעימים לחלוטין, אבל ברגע שצצה בעיה ולו הקטנה ביותר, הם התחילו להציב סימני קריאה בסוף כל משפט. אימא שלי לא אהבה להתעסק איתם. היא תמיד היתה אדם מעשי. כאשר הוצגה בפניה בעיה, היא היתה מפרקת אותה לגורמים ומוצאת את הדרך הטובה ביותר לפתור אותה. ממה

שזכרתי, הקווילונים לא תמיד רצו שהבעיות שלהם ייפתרו. הם רצו הזדמנות לקפוץ את אצבעותיהם ארוכות הטפרים ולנופף באגרופיהם אל השמיים, להתחנן לעזרת האלים שלהם ולהתנהג כאילו מדובר לפחות בסוף העולם.

אבא שלי ידע טוב מאוד איך להתנהל מולם. לפני שנעשה אכסנאי הוא היה נוכל מיומן שהצטיין בקריאת הקורבנות שלו, והוא הצליח לפייס את האורחים הקשים ביותר של האכסניה. הם נענו לו מהר מאוד. ניסיתי להיזכר מה הוא נהג לומר בעניין הזה. מה זה היה? משהו על במה...

חציתי את המרפסת ועליתי על גשר אבן חסר מעקה ברוחב חצי מטר לכל היותר, שהסתיים במרפסת צרה ובה דלת עץ כהה. חריצים עמוקים פילחו את העץ, כאילו משהו בעל כוח על-אנושי וטפרים חדים כתער התנפל על הדלת במתקפת טירוף. צמצמתי את עיניי. השריטות יצרו הודעה שחזרה בכמה שפות נפוצות. "אין כניסה". נפלא.

רכנתי קלות והצצתי הצידה. הרחוב היה לפחות חמישה-עשר מטר מתחתיי. אם הקווילוני יקפוץ מהדלת וידחוף אותי מהגשר, אמות בוודאות. אהפוך לפנקייק. ביסט ייבבה.

הרמתי אותה בזרועותיי והתחלתי לחצות את הגשר באיטיות. הגובה לא הפחיד אותי, אבל הייתי מעדיפה שיהיה משהו להיאחז בו.

צעד. עוד צעד. הגעתי למרפסת ודפקתי על הדלת. לפני שהספקתי לדפוק פעם נוספת, הדלת נפתחה בתנופה. צללית כהה מילאה את הפתח. ראיתי שתי עיניים לבנות בוהקות ופה מלא שיניים חדות.

הפה נפער, וקול עמוק שאג: "לכי מפה!"
הדלת נטרקה סנטימטרים ספורים מפניי.

מצמצצתי. נו, באמת. נראה לי שהשיער שלי ממש עף לאחור מההדף. דפקתי שוב.

הדלת נפתחה בחדות ביד חזקה, ושיניים נסגרו בנקישה מול פרצופי. "מה? מה זה? אני חייב לך כסף? זה מה שזה? אין כסף! אין לי כלום!"
 "אני צריכה שף."

"אז זה העניין. באת ללעוג לי," אמר אחרי השתהות מלאת זעם. השפתיים הכהות שהסתירו את השיניים התרוממו, וחשפו ניבים באורך הזרתות שלי. "אולי אבשל אותך לארוחת ערב!" הפרווה של ביסט סמרה. טפרים מרושעים למראה החליקו מכפותיה. פיה נפער לרוחב לא טבעי, וארבע שורות של שיניים חדות כתער הוצגו לראווה. היא נקשה בשיניה ושחררה יללה מנקבת אוזניים. "אווווו!"

הקווילוני נרתע לאחור בהפתעה, ושאג. ביסט חשפה שוב את שיניה. היא השתוללה בזרועותיי ונשכה את האוויר בפראות. אם הוא יטרוק את הדלת, היא תגרוס אותה כמו קונפטי.

"תפסיקו עם זה, שניכם!" פקדתי.
 ביסט סגרה את פיה.

הקווילוני צנח אל המשקוף בתבוסה. "מה את רוצה?"
 "אני צריכה שף," חזרתי ואמרתי.
 "אם הנקמה הקדושה, בסדר. תיכנסי. גם השרד הקטן שלך יכול להיכנס."

נכנסתי אחריי לתוך מסדרון צר. הקירות היו מכוסים בשכבות של לכלוך שהפכו עם השנים לחלק מהטיח. המסדרון נפתח לחדר מגורים מטונף לא פחות. הזגוגיות בחלונות נשברו מזמן, ורסיס יחיד של זכוכית כהה בלט מחלקה העליון של המסגרת. לכלוך הצטבר בפנינות ונאסף כנגד הקירות כמו דיונות במדבר.

ספה מרופטת ניצבה במרכז החדר. מילוי הספוג המלוכלך הציץ מתוך קרעים בריפוד. על הרצפה מול הספה היה מונח דלי מתכת חרוך מלא בשבבי עץ.

הקווילוני כנראה מדליק אש בדלי כשקר לו. משב רוח העלה ריח דוחה של צחנה חמוצה. הלכתי בעקבות המארח שלי והצצתי דרך החלון. למטה עמדו מכלי בטון עצומים. אחד מהם היה מלא במשהו שנראה כמו סיד ואחר בחומר כהה כלשהו. שלושה מכלים נוספים הכילו צבעים – אדום, כחול וצהוב. יצורים גבוהים דמויי ציפור דשדשו במכלי הצבע וערכבו את החומר ברגליהם. זה בוודאי בית מלאכה לעיבוד עורות. מה שאומר שהחומר הכהה הלא־מזוהה הוא כנראה לשלשת ציפורים. הרוח הטיחה בי מנה נוספת של סירחון. הצמדתי יד לאף ולפה ונדחקתי דרך הפתח הבא.

מטבח מצוחצח קיבל את פניי. ארונות העץ הזולים שלו הבריקו מניקיון. משטח העבודה, שהיה לוח אבן פשוט בחתיכה אחת, לוטש עד שפניו הבהיקו כמראה. בפניה עמד תנור עתיק ונקי, ולצידו ניצב גוש עץ מגולף ובו שלוש סכינים. המראה היה כל כך בלתי צפוי, שהצצתי במהירות אל חדר המגורים כדי לוודא שלא עברנו למקום אחר.

הקווילוני הסתובב אליי, וסוף־סוף ראיתי אותו באור. הוא היה כפוף מעט, ולמרות זאת התנשא לגובה של למעלה משני מטרים. גופו השרירי היה מכוסה מלפנים בפרווה קצרה בצבע חום־שוקולד, שהפכה על גבו ליער צפוף של קוצים באורך שלושים סנטימטר. זו הסיבה שהאכסנאים קראו להם קווילונים.* השם האמיתי שלהם היה קשה מדי להגייה.

* קוויל – קוץ של דורבן באנגלית.

המבנה של פלג גופו העליון הזכיר מעט גוף אנושי, אבל צווארו העבה והשרירי היה ארוך ונטה קדימה. ראשו המשולש בעל הזרובות הכלבית הסתיים באף שחור רגיש. בכל יד היו לו ארבע אצבעות ושני אגודלים, ובקצה כל אצבע ארוכה ונאה התנוסס טופר שחור באורך של כחמישה סנטימטרים. הזכרתי לעצמי שהקווילונים הם מין טורף. הם לא נוהגים לצוד בני אדם, אבל ממש לא אכפת להם לקרוע אותנו לגזרים.

"מה את יודעת?" הקווילוני קיבע אותי במבטו. כשעמדנו ליד הדלת חשבתי שענינו לבנות לגמרי, אבל עכשיו ראיתי קשתיות טורקז בהירות ובתוכן אישון שחור צר.

"היית להב אדום, אבל ההסמכה נשללה ממך כי אולי הרעלת

מישהו."

"לא הרעלתי אף אחד." הקווילוני נענע את ראשו וקוציו רשרשו. "אני אסביר, ואז תוכלי לעזוב בטריקת דלת. עבדתי ביהלום הכחול בבוהרפור. אני לא מצפה שתדעי מה זה או איפה זה נמצא, אבל תסמכי עליי שמדובר במסעדה שהיתה אכן חן נוצצת בתוך מלון יוקרתי שאין דומה לו."

האמנתי לו. השתל שאפשר לו לדבר אנגלית היה בבירור מאיכות גבוהה.

"אירחנו גאלה של המערכת השכנה. שלושת אלפים אורחים. הייתי אחראי על הכול, והכול התנהל נהדר, עד שהעוזר הראשי שלי קיבל כסף כדי להגיש מרק מורעל לאחד הנסיכים. הנסיך התמוטט במהלך הארוחה ומת."

"אז למעשה לא הרעלת אף אחד?" למה אם כך נשלל ממנו

התואר?

"זה לא העניין!" הקווילוני הניף ידיים באוויר. "יש לי שני מיליון פקעיות טעם. אני יכול לזהות טיפת סירופ בבריכת מים בגודל הבניין הזה. אני מסוגל לזהות אלפי רעלים. אם הייתי

טועם את המנה לפני שיצאה מהמטבח שלי, הייתי מבחין ברעל. אבל לא טעמתי. טעמתי כל אחד מהמרכיבים שלה כדי לוודא שהם טריים, טעמתי את המרק במהלך ההכנה, אבל סו עבד איתי במשך עשור, והגשנו אוכל לשלושת אלפים אורחים. ואז הרעל התגלה, וכל הגלקסיה שמעה שהנחתי למנה לצאת מהמטבח שלי בלי לטעום אותה."

הוא צנח אל הקיר בתבוסה וכיסה את עיניו בידו.
"אני רוצה להבין; שללו ממך את הדרגה כי לא טעמת את המרק?"

"כן. זה מה שעשיתי. נתתי למנה לצאת מהמטבח. אישרתי להגיש אותה." הקווילוני נופף בידו. "עכשיו שמעת על המעשה המביש שלי. שני עשורים של הכשרה, עשור של התמחות, שני עשורים בתפקיד שף. השבחים שקיבלתי, המנות שיצרתי... הייתי כוכב עולה, והשלכתי הכול לעזאזל. אני מקווה שנהנית לייסר אותי. הדלת נמצאת שם."

עכשיו הכול ברור. הוא העניש את עצמו. הוא גר בחור מטונף מעל עסק של בורסקאים כי לא מגיע לו משהו טוב יותר. אבל המטבח שלו היה ללא רבב. הוא רצה להשפיל את עצמו, אבל הגאווה המקצועית שלו לא אפשרה לו לבזות את המטבח.

"אני בכל זאת צריכה שף," אמרתי לו.
הוא חשף שיניים לעברי. "לא הקשבת? אין כאן שף."
"אני אכסנאית מכדור הארץ. אני מנהלת אכסניה זעירה ומארחת פסגת שלום. אני זקוקה נואשות לשף."
הוא דחק את עצמו מהקיר והתרומם. הקוצים על גבו הזדקרו.
"אין. כאן. שף."

לפתע נזכרתי במה שאבא שלי אמר על קווילונים. זה פשוט קפץ לי לראש. שייקספיר אמר, "כל העולם במה, וכל הגברים

והנשים שחקנים. יש להם יציאות ויש כניסות."* אז, דינה, תני להם לבצע את המונולוג שלהם.

השף שלי לעתיד היה קיפור מגודל ומבוהל עם תסביך של קדוש מעונה. הוא בבירור אהב את מה שעשה. הייתי צריכה לפתות אותו במשרה, לאפשר לו לשחק את חלקו בהצגה הזו, ולהראות לו שהגיע הזמן לשחרר את הקדוש המעונה. יש לו תפקיד חדש למלא, לנצח במרוץ כנגד כל הסיכויים.

"בפסגה ישתתפו שלוש משלחות," אמרתי. "לפחות שנים-עשר נציגים מכל משלחת, כנראה יותר. האנוקרטיה הקדושה מיוצגת על ידי בית קראהר וגורמים נוספים, וצפויה נוכחות של מרשל אחד לפחות. כולם מורגלים לאוכל המשובח ביותר שקיים." זה לא היה מדויק. הערפדים הם טורפים. המטבח שלהם מתוחכם, אבל אין להם שום בעיה לנעוץ שיניים בצוואר של חיה אקראית, לשפד את גווייתה על מקל ולצללות אותה מעל מדורה. הקווילוני הביט בי. הצלחתי ללכוד את תשומת ליבו.

"משלחת נוספת תגיע מטעם לגיון מנפצי התקווה. הח'אנום תהיה נוכחת."

הקווילוני מצמץ. "בכבודה ובעצמה?"

"בכבודה ובעצמה, ואיתה כמה תת'ח'אנים."

עיניו התרחבו. הוא שקל את העניין. אולי...

הקווילוני צנח חזרה אל הקיר ונענע את ראשו. "לא. פשוט לא. אני לא מי שהייתי פעם."

זה בסדר. "בנוסף, תהיה משלחת סוחרים מבאהא-צ'אר. הם טובלים בעושר והחך שלהם מאוד מעודן."

"מאיזה שבט?"

"משפחתו של נואן סי. וגם הבורר וצוותו יהיו שם."

* כבקשתכם, ויליאם שייקספיר, מערכה 2 תמונה 7. תרגום: דורי פרנס.

יכולתי כמעט לחוש בחישובים שנערכים בראשו. "לכמה זמן?"

"אני לא יודעת," הודיתי בכנות.

"מה התקציב?"

"עשרת אלפים לשם התחלה."

"מטבע כדור הארץ, הדולר?"

"כן."

"בלתי אפשרי!"

"אולי לטבח רגיל. אבל לא לשף להב אדום."

"אני כבר לא כזה." הוא גלגל את עיניו לשמיים. "האלים

בטח צוחקים עליי."

הגיעה השעה לגלות אם קראתי אותו נכון. "זו לא בדיחה.

זה אתגר."

עיניו נעשו לבנות לחלוטין. הוא נעץ בי מבט. קדימה, תבלע

את הפיתיון.

"אני לא יכול." הוא עצם עיניים ונרעד. "אני פשוט לא יכול.

הבושה, זה יותר מדי..."

"אני מבינה. אתה צודק, זה באמת יותר מדי עבור מי שאינו

שולט לחלוטין באומנותו."

הוא פרץ קדימה. "את רומזת שאני לא שולט באומנותי?"

"אתה שולט באומנותך?"

הוא נאנח. "מה קרה לשף הקודם שלך?"

"בדרך כלל אני מבשלת. אבל האירוע הזה הוא למעלה

מיכולותיי. אהיה מאוד עסוקה בניסיון למנוע מהאורחים

המכובדים שלנו להרוג אחד את השני."

"מה לגבי צוות השירות?" הוא שאל.

"לא נצטרך צוות כזה. האכסניה תגיש את הארוחות על פי

פקודותיך."

הוא פתח את פיו.
 "באתי לכאן כדי למצוא שף," אמרתי. "אני לא עוזבת בלי שף."
 "רוחי שבורה."

הרמתי את ידיי. "המטבח הזה מספר סיפור אחר."
 הוא הביט סביב כאילו הוא רואה את המטבח לראשונה.
 "זה אולי לא היהלום הכחול, אבל זה מטבח של שף שגאה בעבודתו. אתה יכול לבוא איתי ולנצח כנגד כל הסיכויים, או שאתה יכול לרחות את האתגר שהאלים הציבו בפניך ולהישאר כאן. מה תעדיף להיות – גיבור שאחראי על גורלו או קדוש מעונה שמתבוסס ברחמים עצמיים? במה תבחר?"

הקווילוני סקר את המטבח שלי. לא הייתי בקיאה בהבעות הפנים של בני מינו במידה שתאפשר לי לזהות במדויק את תחושותיו, אבל אם הייתי צריכה לנחש, הייתי אומרת שמדובר במשהו שבין הלם, גועל וייאוש.
 הוא נאנח בכבדות. "את מצפה ממני לבשל כאן?"
 "כן."

הקווילוני עצם את עיניו לרגע ארוך. "מזווה?" הוא שאל בלי לפקוח את עיניו.
 "שם," הצבעתי על הדלת שבקיר.
 הוא פקח עיניים, העיף מבט בדלת שדרכה נכנסנו ואל הקיר בעובי חמישה-עשר סנטימטר שבו היתה קבועה, ואז הסתכל על הדלת שעליה הצבעתי. "זאת בדיחה?"
 "לא."

אצבעותיו ארוכות הטפרים אחזו בידית, והוא פתח את דלת

המזווה בהחלטיות. לפניו השתרע חלל ששטחו כארבעים וחמישה מטר רבוע. את הקירות הגבוהים מילאו שורות של מדפי מתכת ועליהם סירים, מחבתות, כלי אוכל וכלי בישול. מוצרים יבשים היו ערוכים בסדר מופתי במכלים שקופים שתוויות הכריזו על תוכנם. מקפיא תעשייתי גדול ניצב לצד שני מקררים.

הקווילוני סגר את הדלת, ניגש לדלת הכניסה למטבח, כחן את עובי הקיר, וחזר ופתח שוב את דלת המזווה. הוא בהה בחלל שלפניו במשך רגע ארוך, סגר את הדלת במהירות ופתח אותה שוב. המזווה עדיין היה שם. קסם הוא דבר נפלא.

הוא שלח את רגלו השמאלית קדימה והניח אותה בזהירות על רצפת המזווה כאילו ציפה שהרצפה תצמיח שיניים ותבלע אותו. בניגוד לציפיותיו, הרצפה נותרה מוצקה.

"ובכן?" שאלתי.

"זה יספיק," הוא אמר. "למי עליי להגיש ארוחה הבוקר?"
 "לקלדניה ולי. אולי גם לבורר ולפמלייתו. הוא ציין שהיא תמנה שלושה אנשים."

"קלדניה?" הקוצים על גבו הזדקרו. "קלדניה קא־רט מגרן?"
לְטֶרָה אוליביון?
 "כן. זו תהיה בעיה?"

"מעולם לא היתה לי הזכות לשרת אותה, אבל בהחלט שמעתי עליה. המומחיות הגסטרונומית שלה פרסמה אותה ברחבי הגלקסיה. החך שלה הוא תמצית ההגדרה של עידון." תהיתי מה היה אומר לו ידע שבעלת החך המעודן הזה נוהגת להתפנק לעיתים קרובות במלוי־ילו ובחטיפי טבעות בצל.
 "האכסניה תסייע לך. אם תצטרך משהו, פשוט בקש אותה." הרמתי את קולי. "אני צריכה סיר של שני ליטרים, בבקשה."
 הסיר המתאים החליק לקדמת המדף האמצעי.
 "אני צריך חומר קרישה, בבקשה," אמר הקווילוני.

שום דבר לא קרה. הקווילוני הביט בי. "לא קורה כלום."
 "אין לנו דבר כזה," אמרתי. חומר הקרישה היחיד ששמעתי
 עליו השתייך לתחום הרפואה.

"את מצפה ממני להגיש אוכל לערפדים ולקלדניה בלי חומר
 קרישה?"

"כן."

"סו ויד?"

"לא."

"ערכת ספיריפיקציה?"

"אני אפילו לא יודעת מה זה."

"זה מכשיר שמייצר כדורים על ידי טפטוף נוזל לתוך תמיסת
 סידן כלורי. התמיסה גורמת לנוזל לייצר מעטפת מוצקה סביב
 המרכז הנוזלי, והכדורים מתפוצצים בפה בלחץ השיניים."
 נענעתי את ראשי.

"יש לכם לפחות משקל אלקטרומגנטי?"

"לא."

הוא ניער את ידיו. "ובכן, מה יש לכם?"

"סירים, מחבתות, סכינים, קערות, כוסות מדידה וסכו"ם. יש

גם כמה תבניות אפייה ותבניות רגילות."

הקווילוני נשען לאחור והביט בתקרה. "האלים צוחקים
 עליי."

שוב? "זה אתגר," אמרתי.

הוא הרים ידיים במחווה כניעה ומתח את טפריו כלפי מעלה.
 "בסדר גמור. כמו פרא קדמוני שיוצא לכבוש את השממה מצויד
 רק בסכין ובכוח רצון מברזל, אני אתמודד. אשלוח את ניצחוני
 מלוע התבוסה החמדנית. אעלה כמו עוף טרף על זרמי הרוח
 בטפרים שלופים, ואפגע במטרה."

וואו. אני מקווה שהאכסניה צילמה את זה.

"מתי אוכלים פה את ארוחת הבוקר בדרך כלל?"
השעה היתה ארבע לפנות בוקר. "בערך בעוד שלוש
שעות."

"הארוחה תוגש בעוד שלוש שעות." הוא הניד את ראשו.
"תוכלי לקרוא לי אורו. יום טוב."
"יום טוב, שף."

עזבתי את המטבח ועליתי במדרגות. הייתי עייפה כל כך
שהתחלתי לדמיין דברים. אם לא אלך לישון בקרוב, אתחיל
להזות.

קלדניה הופיעה בעברו האחר של גרם המדרגות. "דינה, הנה
את."

"כן, הוד מעלתך?"

צליל נשמע מכיוון המטבח. נקישת סיר.

קלדניה זקפה גבה. "רגע, אם את כאן, מי במטבח?"
"דניאל בון,* מבשל עם הטפרים שלו."

"אני אוהבת את חוש ההומור שלך. מי זה באמת?"

"שף קווילוני לשעבר בדרגת להב אדום. שמו אורו, והוא
יאכיל את אורחי הפסגה."

קלדניה חייכה. "שף קווילוני. יקירתי, לא היית צריכה. טוב,
היית צריכה לפני חודשים, אבל לא אהיה קטנונית. סוף-סוף
אוכל בסגנון שראוי לי. נפלא. איך העקרונות המוסריים שלו?
אני די בטוחה שהפסגה הזו תסתיים לפחות ברצח אחד, ומעולם
לא טעמתי אוטרוקאר."

"אחזור אלייך בקשר לזה."

צעדתי לחדרי, חלצתי נעליים, פשטתי את הגלימה ואת מכנסי
הג'ינס, צנחתי על המיטה ונרדמתי.

* דניאל בון היה צייד, סייר וחלוץ אמריקאי מפורסם.

4

האכסניה העירה אותי ברבע לשש בבוקר. מייד זחלתי למקלחת, שאומנם הצליחה למגר את העייפות, אבל לא שיפרה את מראה פניי. העור שלי היה נפוח, השקיות מתחת לעיניי השקועות היו דומות יותר לתיקים, ולא של פראדה, ובאופן כללי נראיתי כמו מישהי שבילתה שבוע שלם בשתייה מופרזת ורק עכשיו מתפכחת. לא היה מספיק זמן כדי לתקן את המצב לגמרי, לכן מרחתי מעט מסקרה על הריסים, פידרתי את הפנים פה ושם, לבשתי מכנסי ספורט קלים וחולצה רחבה למקרה שאצטרך לזוז ממש מהר, ולקחתי את הגלימה האהובה עליי – גלימה גמישה וקלילה בצבע כחול כהה, עשויה מקורי עכביש ובעלת חוזק מתיחה גבוה יותר מסיבי קוולאר, שמשמשים לאריגת אפודים צבאיים. ללבוש אותה היה כמו להתעטף בשריון משי. הגלימה לא יכלה לעצור קליע, אבל היתה מסוגלת לחסום סכין. אימא שלי נתנה לי אותה לכבוד יום ההולדת השמונה-עשר שלי.

העצב שהציף אותי היה עז כל כך, שקפאתי במקומי וחיבקתי את הגלימה. רציתי את אימא שלי בחזרה. רציתי שאימא שלי תחזור תכף ומייד, כמו ילדה קטנה ומפוחדת שרוצה לחבק את אימא ולתת לה לדאוג להכול.

נשמתי עמוק וניסיתי להעלים את הכאב הפתאומי בחזה. הסיכוי היחיד להחזיר את ההורים שלי הוא להביא עוד אורחים לאכסניה. לפחות ארבעים מהם יגיעו היום, ואני אבחן את פניהם בשעה שיחלפו על פני הדיוקן של הוריי. לבשתי את הגלימה.

גלימות הן הלבוש המסורתי של האכסנאים. אבא שלי נהג לומר שיש להן תכלית כפולה: הן מסתירות את הגוף, כך שקשה יותר לאנשים לכוון לאיברים הפגיעים של מי שלובש אותן, והן מעניקות לו "נופך של מסתורין". ובהחלט נזקקתי לנופך של מסתורין. שלוש המשלחות לוועידה הזו יכללו את הנציגים המובחרים ביותר של כל אחד מהמינים. כל ערפד הוא מבצר בפני עצמו, לכל אטרקאר יש כוח מוחץ, ואנשי השבט של נואן סי חסרי רחמים. יועיל לי מאוד אם הם יחשבו פעמיים לפני שיחליטו לעשות משהו לא נכון.

האכסניה פעמה ובישרה על התפרצות קסם מאחורי המטע. לקחתי את המטאטא, יצאתי מחדר השינה וחציתי את המסדרון אל הקיר. ביסט נעדרה באופן חשוד.

"מסוף, בבקשה."

הקיר נבקע ונבלע מאחורי מסך גדול. "שידור ממצלמות המטע."

המסך נדלק והציג את השדה שמאחורי עצי התפוח שלי. כדור דחוס התהווה מעט מעל הדשא, כאילו נוזל שקוף כלשהו התערבל לכדי בועה בגובה של שלושה מטרים. הבועה התפוצצה, ועל הקרקע נותרו שלוש דמויות ועגלה שטוחה עמוסה בתיקים. אחת הדמויות היתה הבורר, שעמד שם, גבוה ובלונדיני, לבוש בחולצה אפורה כהה, וסט שחור מעוטר ברקמה זהובה, מכנסיים אפורים כהים, ונעל מגפי פיראטים.

הגבר לימינו של הבורר היה נמוך ממנו בכשלושים סנטימטר, אבל שקל לפחות חמישים קילו יותר. היו לו כתפיים רחבות, חזה

מוצק וזרועות קשיחות ושריריות. לא היה לי ספק ששריון הקרב המתקדם, שנצמד לבטנו השטוחה והגן על פלג גופו העליון, הוכן עבורו בהזמנה מיוחדת. הוא היה פשוט גדול מכדי שיוכל להידחס לציוד שמיוצר לאנשים במידות רגילות. שערו השחור נאסף לאחור בקוקו מרושל. גופו הקרין עוצמה וכוח. הוא נראה מאובן כמו פסל ענק, אבל אז הוא צעד קדימה בתנועה קלילה להפליא. היה משהו מוזר בפניו. יחסי המידות לא התאימו לתווי הפנים של בן אנוש.

"תמונת תקריב, בבקשה."

פניו של האיש מילאו את המסך. עורו היה כהה, אבל מתחת לגבותיו השחורות העבותות היו שקועות עיניים אפורות בהירות, אשר בהקו בגוון כסוף שלרוב אפשר להשיג רק בעזרת עדשות מגע. הלסת שלו היתה כבדה ושרירית מדי. עד כה ראיתי לסת כזאת רק אצל ערפדים מזדקנים, אלא שהוא בהחלט לא היה ערפד. ראיתי יצורים שונים בחיי, אבל כמוהו עוד לא פגשתי. האיש בעל העיניים האפורות תפס את ידית העגלה, והמבקרים החלו לצעוד לכיוון הבית.

המבקר השלישי היה כמעט זהה בגובהו לבורר, אבל ג'ורג' היה דק גזרה ונע בחן אלגנטי ומתוחכם של סייף מאומן, ואילו המבקר השלישי שידר תוקפנות מרוסנת היטב. הוא לא סתם צעד אלא התקדם כמשחר לטרף, בתנועות מחושבות, שקטות ודרוכות. שערו האדמוני היה פרוע. המכנסיים הכהים והמעיל השחור שלבש לא הסגירו את קווי המתאר של גופו, ולמרות זאת היה ברור שכולו שרירים. צלקת משוננת חצתה את לחיו השמאלית כמו תפרחת זיקוקי דינור זעירים וחיזורים. הוא נראה קשוח גם בלי להתאמץ, כמו חייל ותיק.

הצלקת נראתה ממש מוכרת... לא היה לי ספק שראיתי אותו ואת הבורר בעבר. אבל לא הצלחתי לזכור היכן.

"ההופעה מתחילה," מלמלתי וירדתי למטה.
את הירידה במדרגות ליווה ניחוח מעורר תיאבון של בייקון
מטוגן ושל תבלינים. ביסט פרצה מתוך המטבח כמו ברק פרוותי
בשחור-לבן, ואחזה בין שיניה רצועת בייקון קטנה.
תחבתי את ראשי למטבח. אורו עמד ליד הכיריים ובידו כף.
שלוש מחבתות רחשו על האש ומצרכים שונים מילאו את משטח
האי.

"הבורר כאן. שלושה אורחים, גברים, כנראה בני אנוש."
הוא נהם וחזר לערבב את מה שזה לא יהיה. טוב.
הלכתי לדלת האחורית, חיכיתי עד שמישהו דפק, ופתחתי
אותה לרווחה. "ברוכים הבאים."
ג'ורג' הנהן. "שלום, דינה. אני מקווה שלא הגענו מוקדם
מדי."

"בכלל לא. בדיוק בזמן לארוחת בוקר. היכנסו."
ג'ורג' נכנס פנימה. האיש בעל השיער האדמוני נכנס אחריו.
השלישי הביט בעגלה. היא היתה רחבה מכדי לעבור דרך
הדלת.

חייכתי. "תשאיר אותה כאן, בבקשה. אני אטפל בזה."
האיש חזר ופנה אליי. מאחוריו, העגלה שקעה בשקט באדמה.
האכסניה תעביר את התיקים לחדרים שלהם.
"זה כבד," הוא אמר בקול עמוק. "אני יכול פשוט להכניס את
התיקים אחד-אחד."

"זה בסדר," הרגעתי אותו. הדשא גלש בחזרה למקומו כאילו
העגלה מעולם לא התקיימה.
הוא הסתכל לאחור ונרתע.
"גסטון?" ג'ורג' קרא מבפנים.
האיש הגדול משך בכתפיו ונכנס לאכסניה.
הובלתי אותם לטרקלין. ג'ורג' התיישב על כיסא משמאל,

גסטון צנח על הספה, והאיש האדמוני נשען על הקיר ושאף עמוק. שון נהג לעשות את זה. האיש הזה היה משנה-צורה. לא איש זאב או איש חתול מלגיון השמש. משהו אחר.

"ארוחת הבוקר תוגש בשבע," אמרתי.

"הריח אלוהי," אמר ג'ורג'. "קיוויתי לנצל את ההזדמנות הזו כדי לדון איתך בחלק מהתוכנית שלי."

התיישבתי בכיסא האהוב עליי. ביסט רצה לתוך החדר, ראתה את האדמוני, ונהמה. הוא הביט בה. שפתו העליונה התרוממה קלות ושיניו הציצו לרגע. כן, בהחלט משנה-צורה.

"בבקשה אל תנסה להפחיד את הכלבה שלי," אמרתי.

"אני לא מנסה כלום," אמר האדמוני. "כשאחליט להפחיד..."

"אני אדע," השלמתי עבורו את המשפט. "זו לא כלבה רגילה."

אם היא תנשוך אותך, ייגרם נזק של ממש."

משנה-הצורה כחן את ביסט. "מממ..."

ג'ורג' חיך. "זה אחי, ג'ק. וזה גסטון, בן דודנו."

משפחה מעניינת. "אתה בוודאי מבין שגם האוטרוקארים וגם

הערפדים יראו בגסטון אתגר."

"אני בונה על זה," אמר ג'ורג'. "אם נפשט את הדברים,

אני המוח וגסטון הוא הכוח. תפקידו הוא למשוך תשומת לב

ולהיראות מאיים. הוא מצטיין בזה."

גסטון חיך והציג שיניים משוננות.

"ג'ק הוא המתנקש," המשיך ג'ורג'. "הוא מכיר מתנקשים

אחרים, הוא מבין אותם, ואם יתעורר צורך, הוא יסלק כל איום

לפני שייווצר נזק כלשהו."

משהו התנפץ במטבח.

שלושת הגברים הביטו לעבר מקור הרעש.

"אני מבין שאנשים בתחום העיסוק שלך מכירים את

האוטרוקארים והערפדים," אמר ג'ורג'. "אולי נוכל להשוות רשימות?"

הארכיונים של הבוררים היו אגדה. הוא כנראה ידע כל מה שכן אנוש יכול לדעת על שלוש הקבוצות שמשתתפות במפגש הפסגה. לא, זו היתה דרכו לנסות להעריך את היקף הידע שלי. או שהוא לא ידע דבר על אכסנאים, דבר שפקפקתי בו בהתחשב בארכיונים האלה, או שהוא לא סמך עליי שלמדתי את כל מה שצריך לדעת, מה שהיה די מעצבן. ואולי חוסר השינה פשוט הפך אותי לחסרת סבלנות. "אשמח –"

נהמה פראית של קווילוני בסכנה קיומית קטעה אותי. מה עכשיו?

"סלחו לי." קמתי והלכתי למטבח.

דלת הארון המרוחק היתה פתוחה לרווחה. אורו עמד בסמוך לה, וכל הקוצים שלו היו זקורים. הוא לפת בידיו צלחת, וזרוע עץ עבה אחזה בה גם היא וניסתה למשוך אותה מידיו של אורו בחזרה אל הארון.

"מה קורה כאן?"

"שברתי צלחת, והיא לא נותנת לי לקחת אחרת!" נהם אורו. "איך הייתי אמור לדעת שהכלים כאן שבירים מרוב יושן?" "תני לו לקחת את הצלחת, בבקשה."

הזרוע שחררה את אחיזתה, ואורו מעד לאחור עם הצלחת בידיו.

"בבקשה תעזרי לו," אמרתי לאכסניה.

המטבח חרק.

"אני יודעת," אמרתי. "אבל את חייבת ללמוד לעבוד איתו." אורו נופף בצלחת. "אני אתמודד." "אני בטוחה בזה."

חזרתי לטרקלין ולכיסא שעליו ישבתי ודחפתי את הקסם

שלי. "מסוף, מסך מפוצל, קבצים על ערפד ואוטרוקאר, בבקשה."

מסך רחב התהווה בקיר הרחוק. בצידו השמאלי הוצג ערפד ובימני אוטרוקאר.

ג'ורג' הרים גבות. "תודה. במבט שטחי הערפדים והאוטרוקארים נדמים כמינים קרובים. שניהם התפתחו מאותו זן הומינואידני טורף, ושניהם מקיימים חברה צבאית שמתמקדת בכיבוש ומעריכה בעלות על קרקעות יותר מצורות אחרות של עושר חומרי. שני המינים תוקפניים וממהרים להגיב באלימות. האומנות והאמונות הדתיות של שתי התרבויות מעריכות כבוד של לוחמים, ובשתי התרבויות כמעט אין פערים מגדריים. בכך מסתיים הדימיון ביניהם."

תיאור מדויק למדי.

"הערפדים של האנוקרטיה הקדושה שואפים להפוך לחיילים מושלמים," אמר ג'ורג'.

"ערפד," מלמלתי. המסך השמאלי הציג תקריב של ערפד בשריון קרב, מנופף באלת קרב שחורה-אדומה. "כל אביר הוא מכונת הרג רב-תכליתית, לוחם מיומן במגוון סגנונות לחימה."

הערפד על המסך התנגש ביריב דמוי לטאה. הלטאה הסגולה תפסה את האלה של הערפד וקרעה אותה מידיו. הערפד שלף שתי חרבות קצרות מהנדנים בשריונו, הסתובב ושינה את יציבתו.

"אם יש בשטח חמישים ערפדים, אחד מהם מנהיג אותם ושניים אחרים הם הסגנים שלו," אמר ג'ורג'. "אם המנהיג נהרג, אחד הסגנים תופס את מקומו, והטוב מבין החיילים שתחת פיקודו הופך לסגן שלו. החינוך הצבאי שלהם הוא רב-שלבי. כולם מתחילים כחיילים מן השורה וזוכים לאותו אימון צבאי בסיסי. אלה שבחרים בכך ממשיכים ללמוד ולהתאמן,

מגיעים לדרגת אביר ומתקדמים בסולם הדרגות של המסדר. יש התמחויות מסוימות, אבל באופן כללי כל ערפרד יכול להסתגל לכל תפקיד או מטלה שיקבל במסגרת הצבא. הליבה של האנוקרטיה הקדושה היא בתי האצולה, המורכבים משושלות של אנשי צבא. הם עילית הלוחמים. אצל האוטרוקארים המצב שונה לגמרי."

"אוטרוקאר", לחשתי לאכסניה. המסך התרחב והציג אוטרוקאר זכר ענק שכולו שרירים תפוחים. גובהו עלה על שני מטרים ועשרה ומשקלו היה לפחות מאה וחמישים קילו. התמונה התפוגגה, ותמונה חדשה הופיעה במקומה: אוטרוקאר אחר בעל מבנה גוף רזה. גובהו היה בקושי מטר ושמונים, והוא סובב בידיו שני גרזינים במהירות בלתי אפשרית.

"את בוודאי תוהה מדוע קיים שוני כזה בגדלים," ג'ורג' אמר לי.

למען האמת, לא. לא תהיתי. נאנחתי והעמדתי פני משועממת. "בגיל ההתבגרות, גופם של האוטרוקארים מתחיל לייצר הורמון מסוים שמסוגל לעצב מחדש את הגוף ולהשפיע על המבנה והגודל בצורה משמעותית. אם האוטרוקאר יבחר בפיתוח גוף ויתחיל להרים משקולות, ההורמון יגדיל את נפח גופו ויהפוך אותו לשרירי וגדול. אם הוא יתעמל ויתרכז בתרגילי גמישות ותנועה, ההורמון יעשה אותו קטן ורזה יותר. ההורמון הזה התפתח כחלק מההסתגלות האבולוציונית שלהם, והוא מאפשר להם לשרוד במגוון רחב של אקלימים. ילדים שמתבגרים בתקופות בצורת קטנים יותר, ילדים שמתבגרים באקלימים קרים הם גדולים יותר, וכן הלאה. לרוע מזלם, האוטרוקארים הגוימו וסבלו מנזקים בריאותיים. בסופו של דבר הם יישמו ניטור קפדני של מתבגרים, אבל עד שזה קרה חלקם גדלו כל כך עד שהסחוס שלהם נשחק תחת משקל גופם. המצב הזה נקרא 'ברכי

מתאמן', ואורחים שסובלים מהמצב הזה זקוקים לתנאי מגורים מיוחדים."

החדר שקע בדממה.

ג'ק חיין. "לפעמים הוא שוכח שלא כולם טיפשים." "לא, אני אף פעם לא מצפה מאנשים להיות טיפשים," אמר ג'ורג'. "אני כן מצפה שיחסר להם חלק מהמידע הנחוץ, כי הניסיון לימד אותי שההנחה שכל מי שנמצא בתפקיד מפתח יודע את כל מה שצריך מובילה לאסון. אבל דיברנו על רמת ההתמחות הגבוהה בקרב האוטרוקארים. ייצור ההורמון נפסק כשהם מגיעים לכגרות, והבחירות שקיבלו בנעוריהם מקבעות את המשך דרכם. הם לומדים מקצוע אחד בלבד, ומצטיינים בו."

"כלומר, אם אתה צריך שמישהו יפוצץ גשר בשטח אויב..." אמר גסטון.

"הערפדים ישלחו צוות של חמישה," אמר ג'ק. "כל החמישה ידעו איך להפעיל ולנטרל את הפצצה."

"האוטרוקארים ישלחו קבוצה של עשרים," המשיך ג'ורג'. "חמישה ידעו איך לתפעל את הפצצה, והשאר ישמרו עליהם בחיים עד שהמשימה תבוצע. לאוטרוקארים יש משפחות גדולות והם עולים במספרם על הערפדים ביחס של שלושה לאחד בערך. כיחידים, הערפדים הם חיילים טובים יותר, ולכן האוטרוקארים מעדיפים לפעול בקבוצה. הערפדים מונהגים על ידי שושלות אצולה, בניגוד לאוטרוקארים שמקודמים על בסיס מדדים של מצוינות אישית, כישורים והישגים, ומושפעים מתחרות פופולריות. ההבדלים בין השקפות העולם שלהם עצומים; שתי התרבויות בזות מאוד זו לזו, שלא לדבר על כך שהן מעורבות במלחמה עקובה מדם. אם חברי שתי המשלחות יבואו במגע ישיר, אפשר לצפות לפיצוץ."

"לא יהיו להם הרבה הזדמנויות למגע לא מפוקח," אמרתי.
"הם יתגוררו במערכות חדרים נפרדות, ותהיה להם דרך גישה
עצמאית לחדר האוכל המשותף ולאולם הנשפים. כל ניסיון
להיטפל אחד לשני ייענה בתגובה תקיפה."

"איך בדיוק את מתכננת לעשות את זה?" שאל ג'ק. "אנחנו
באמת צריכים לדון עם הצוות שלך בנוגע לאמצעי האבטחה."
באמת? "אני אכסנאית. אני לא זקוקה לצוות אבטחה."
עיניו הצטמצמו. "את מתכננת לשמור על הפרדה ביניהם
בעצמך?"

"כן."

גסטון שפשף את סנטרו.

"את מבינה שמדובר בחיילים מקצועיים," אמר ג'ק.

"כן."

ג'ק הביט באחיו. ג'ורג' חיך.

ג'ק לא ירפה. זיהיתי את הטיפוס. הוא לא מלגיון השמש, אבל
הוא משנה-צורה, וכנראה ממשפחת החתוליים. חתולים סומכים
על עצמם ושונאים סמכות. שון לפחות נתן לי ליהנות מהספק,
אבל ג'ק לא יעשה זאת. לא עד שאכה אותו על האף.
"אתה חייל מקצועי?" שאלתי.

"הייתי במשך תקופה מסוימת," אמר ג'ק.

אה-הא. "ואני מניחה שאתה מהיר וקטלני?"

ג'ק כיווץ את מצחו. "בטח."

הבטתי בגסטון. "גם אתה חייל מקצועי?"

הוא חיך. "אני יותר ג'נטלמן של הרפתקאות."

ג'ורג' צחק חרישית.

"אני מציל את שני אלו מעצמם," המשיך גסטון. "מדי פעם

אני עושה קצת מעשי קונדס."

מה? "קונדס?"

"טיפוס על קיר בגובה שלושה מטרים, זינוק מהצללים, שבירת צווארו של דיפלומט, השתלת מסמכים מזויפים על גופתו ומניעת תקרית בינלאומית כדי להבטיח שלא תפרוץ מלחמה," אמר גסטון בנכונות. "דברים נוראיים, אבל די הכרחיים." זה היה תיאור ממש ספציפי של מעשי קונדס. חייכתי לשניהם. "מאחר ששניכם אנשי מעשים, האתגר הזה אמור להיות קל עבורכם. קחו ממני את המטאטא."

שני הגברים אמדו את המרחק ביני לבינם. ג'ק הביט באחיו. "אתה מתכוון לומר משהו?" ג'ורג' הניד את ראשו. "לא, אני אתן לך לצעוד לתוך המלכודת הזו. אתה עושה עבודה מצוינת." ג'ק משך בכתפיו.

גסטון זינק לאוויר. זו היתה קפיצה בעוצמה מדהימה. הוא נורה מהרצפה כאילו שוגר מתוך תותח, ועף באוויר ישר לכיווני. קיר האכסניה נפתח ומתוכו פרצו גידים עבים וגמישים במרקם עץ חלק. הגידים, אלסטיים כמו שוטים, תפסו את גסטון באוויר ועטפו אותו בתוך פקעת.

ג'ק רץ מתחת לגסטון. הגידים של האכסניה הצליפו לעברו, אבל הוא התחמק. הוא החליק מחוץ להישג ידם כאילו מפרקיו עשויים נוזל. זה היה מחזה מרהיב לצפייה. נתתי לו להגיע למרחק שלושה מטרים ממני ואז הקשתי במטאטא על הרצפה. ידית המטאטא נבקעה והתפצלה. ברק כחול חשמלי ניתז ממנה ופגע בעורו של ג'ק, שהתכווץ וקרס כמו בול עץ.

ג'ורג' זרק משהו. תנועת היד היתה כה מהירה שנדמתה מטושטשת. זרועות הגידים זינקו החוצה כדי לחסום את מה שהושלך לעברי. חץ באורך ארבעה סנטימטרים נפל על הרצפה מבלי לגרום כל נזק.

רצפת האכסניה נפתחה, וג'ק שקע בה עד צוואר. החדר סביבי

נמתח קלות, כמו ממתין. המטאטא בידי חזר לצורתו המקורית. הקשתי באצבעותיי והרצפה התפתלה והתרוממה בגמישות, כדי להרים את ג'ק לגובה עיניי. מעליו גסטון היה תלוי הפוך, רק פניו גלויות.

האיש אפור העיניים הניע את לסתותיו העצומות כמו על ציר. "ובכן. זה מעט לא נעים."

פניתי אל הקיר הרחוק ורחפתי עם הקסם שלי. העץ התפורר. ים רחב ורדוד, צבעו כתום חיוור, נמתח לפנינו תחת שמיים סגולים-כחלחלים. במרחק, פסגות משוננות קרעו את פני המים. הרוח ליטפה אותי, נושאת איתה ריח של מלח ואצות. כן, זה יעשה את העבודה.

אדוות הפריעו את שלוות הים לפנינו. סנפיר משולש ענק, מכוסה קוצים ארוכים חתך את המים כמו סכין והאיץ לכיווננו. "האכסניה היא הממלכה שלי," אמרתי. "כאן אני הריבון העליון. אם תמשיכו להוות מטרד, אגלה אתכם לים הזה ואשאיר אתכם שם ללילה."

הסנפיר הגיע למרחק של בקושי עשרים ושלושה מטר מאיתנו.

שלושה-עשר. עור כחול מבריק התרומם אל מחוץ למים. הקיר שב ונסגר בדיוק לפני שפה ענק משובץ בשיני פגיון פרץ מהאוקיינוס.

קלדניה ירדה במדרגות. "הו. כפיתות בשעה כל כך מוקדמת של הבוקר, יקירתי?"

הלוואי. "הרשו לי להציג בפניכם את קלדניה קארט מגרן," אמרתי. "הוד מעלתה היא אורחת קבועה באכסניה."

ג'ורג' קם מהספה וביצע קידה מושלמת מלווה בתנועה מסוגננת. הנחתי לגידי העץ לשחרר את גסטון, והוא נחת על הרצפה וקד גם הוא.

"את מתכוונת לשחרר אותי?" שאל ג'ק בשקט.
 "אני חושבת על זה."
 "אז גסטון משתחרר ואני לא?"
 "הוא מוצא חן בעיניי יותר ממך."
 ג'ק הביט בי וחייך. "הוגן למדי. קיבלתי את מה שמגיע
 לי."

שחררתי את ג'ק מהרצפה ואפשרתי לו להציג את עצמו.
 ג'ורג' נע לעברי. "לא ידעתי שאת מסוגלת לפתוח שערים
 בין ממדים."

"אני לא מסוגלת, אבל גרטורד האנט יכולה."
 שיעול נשמע מאחוריי. אורו עמד בפתח חדר האוכל הקטן.
 "אני חושבת שארוחת הבוקר מוכנה," הכרזתי.

שלושת הגברים, קלדניה ואני נכנסנו לחדר האוכל והתיישבנו
 סביב השולחן הישן והכבד. קנוקנות החליקו מהקיר ובעדינות
 דחפו לפניי צלחת. מצמצתי. על הצלחת נחה חביתה דקה כנייר,
 מקופלת ככיסון וממולאת מקלות צ'יפס דקיקים מטוגנים לכדי
 שלמות זהובה, ולצידם נקניקיה מפורקת וחיכות זעירות של
 פטריות. במרכז צמח גבעול ירוק ודק, ועליו פרחים ורודים
 עדינים שגולפו מתות שדה. ליד כיסון הביצה ישבה סלסילה
 קטנה שנארגה מרצועות צרות של בייקון ובתוכה ביצת עין
 מתובלת, ולצידה פרח שעלי הכותרת שלו עשויים מלפפון
 וליבתו חלמון ביצה מוקרם שזולף עליו בדייקנות של מנתחים.
 זה היה יפה כל כך, שלא ידעתי אם לאכול את זה או למסגר את
 זה. הניחוח לבדו מילא את פי ברוק.

"ביצים בשלושה אופנים!" הכריז אורו ונסוג למטבח.

הביצים בשלושה אופנים היו טעימות להפליא. עצם הצפייה בקלדניה טועמת אותן היתה חוויה בפני עצמה. הוד מעלתה טעמה בעדינות את המלית של כיסון הביצה, העבירה את שיני המזלג על חלמון הביצה המזולף, הרימה את סלסילת הבייקון הקטנטנה והכניסה אותה מעדנות בשלמותה לתוך פיה. שיני טורף חדות הבזיקו, הבייקון נמעך בקול פצפוף, והיא טפחה על שפתייה במפית.

מקום מושבי אפשר לי להציץ אל המטבח דרך הפתח. אורו אחז במגבת מטבח ונעצר ליד האי.

הוד מעלתה הניחה את המפית. "מעולה."

כל הקוצים של אורו הזדקרו. לרגע הוא נראה כמו אחד מהכדורים הקוצניים בצבעי ניאון שאפשר לקנות במחלקת הצעצועים של הסופר. רגע לאחר מכן הקוצים שלו חזרו למקומם והוא המשיך לנגב את האי.

ארוחת הצהריים הוגשה בשעה שתים-עשרה וכללה משהו שנקרא "עוף פשוט בקרם פרש וירקות". המאכל התגלה כעוף צלוי עם עור פריך ובשר רך שהתפרק תחת לחץ מזלג. העוף הוגש לצד סלט של תרד טרי, הדרים ושקדים, שהיו עטופים ברוטב שמימי. ידעתי שלא אוכל להרשות לעצמי להשאיר את אורו בגרטורד האנט אחרי הפסגה. הוא היה יקר מדי. אבל יהיה טיפשי לא ליהנות מהעניין כל עוד הוא נמשך.

בסביבות שש וחצי הכול היה מוכן, והמתנתי במרפסת האחורית, לבושה בגלימה שלי. נקודת הכניסה שנקבעה היתה בשדה שמאחורי המטע, הרחק מהכביש הראשי. הצמחייה והעצים יעזרו להסתיר את רוב הפעלולים הראוותניים של הגעת האורחים. בעדינות עודדתי שישה עצי תפוח לזוז כמה מטרים הצידה כדי שיהיה לנו נתיב מעבר פנוי דרך המטע, ומהמקום שבו עמדתי ראיתי את השדה, שעשביו נגזמו לאחרונה. השמיים המעוננים

נשאו הבטחה קודרת לחשיכה מוקדמת וללילה עגמומי. רוח קרה נשבה והסתחררה בין העצים.

קרוב לארבעים אורחים, רובם רמי־דרג. אם אטעה, המוניטין שלי והדירוג של האכסניה לא יתאוששו לעולם. מחשבותיי המשיכו להסתחרר סביב ההכנות: המגורים, אולם הנשפים, ההנחיות לאורו... ברגע האחרון השמשתי מחדש את האורות. הסוחרים של באהא-צ'אר נסעו לפעמים בלוויית בעלי חיים. הם לא עשו זאת תמיד, אבל כשהוריי אירחו אותם לפני שנים רבות, הם לעיתים הביאו איתם בהמת משא או חיית מחמד. האכסניה כבר יצרה פעם את האורות, לפני עשורים רבים, וכל מה שנדרש היה לשלוף אותן מהמחסן התת־קרקעי. שלילת האורות הכבירה על האכסניה ועליי, אבל העדפתי אורות חסרות שימוש על פני האפשרות שאיאלץ להניח לאיזה דינוזאור מרוצים יקר להירטב בגשם הקר, בזמן שמכינים עבורו מקום.

חשבתי על הכול. עברתי על רשימת המטלות שלי ומחקתי פריט אחר פריט, ובכל זאת הייתי מתוחה. כמו מנוע שפועל בשיא הכוח על הילוך סרק. אני מסוגלת להתמודד עם ארבעים אורחים. התמודדתי עם רבים יותר באכסניה של הוריי, אבל רק לתקופה קצרה, והם לא היו נתונים במלחמה זה עם זה.

יהיה בסדר. זו האכסניה שלי, ושום כמות של אורחים לא תשנה זאת.

הושטתי יד ונגעתי בעמוד שתומך בגג שמעל המרפסת האחורית. הקסם של האכסניה נגע בקסם שלי בחוסר מנוחה. גם האכסניה היתה לחוצה.

העמודים והגג היו תוספת חדשה שהאכסניה הצמיחה בעצמה. לא שמתי לב לכך שפיתחתי הרגל לצאת אל משטח הבטון בחצר האחורית ולצפות בעצים. לפעמים הוצאתי איתי

כיסא מתקפל וקראתי שם. השמש הטקסנית לא ידעה רחמים, ואחרי שנשרפתי בפעם השנייה כי נשארתי בחוץ דקה או שתיים יותר מדי, האכסניה לקחה את העניינים לידיים וגידלה עמודים עשויי אבן ועץ וגג. היא גם החליפה את משטח הבטון באבני מרצפת יפות, שאין לי מושג היכן השיגה אותן.

"יהיה בסדר," לחשתי לבית וליטפתי את העץ בקצות אצבעותיי. הקסם של האכסניה התרפק עליי ונרגע מעט.

"יהיה בסדר," אמר ג'ורג'. הוא עמד לידי לבוש באותם בגדים כמו בבוקר, אבל עכשיו החזיק גם מקל הליכה בעל ראש מצועצע מעץ כהה, משובץ בסלסולי כסף מפותלים. לא הייתי מופתעת לו היה מתברר שהוא מחביא שם סכין. הוא גם פיתח צליעה מסתורית. נראה שהבורר אוהב שממעיטים בערכו.

גסטון ואורו ניהלו שיחה שקטה בתוך הבית. החלון היה פתוח וקולותיהם הגיעו אלינו.

"אם זו הארוחה הראשונה שהכנת, למה דווקא ביצים?" שאל

גסטון. "למה לא קוויאר או כמהין או משהו מורכב יותר?"
 "תחשוב על קוק-א-רון," ענה אורו. "אפילו המתכון הפשוט ביותר למנה הזו מחייב תהליך הכנה ממושך. צריך להשרות תרנגולת בוגרת בין אדום למשך יומיים. אחרי ההשריה, צריך להזהיב פרוסות עבות של בייקון במחבת, להשחים את העוף, לכסות אותו בקוניאק ולהצית אותו."

זה היה בהחלט מתכון מכדור הארץ, מצרפת, אם לדייק. איפה לכל הרוחות הוא למד אותו?

"לאחר מכן צריך לתבל את העוף. מלח, פלפל, עלי דפנה וטימין. אחרי שמוסיפים בצלים, מבשלים את העוף על אש קטנה, בזקים קמח על כל המאמץ הקולינרי הזה וממשיכים לבשל. מוסיפים עוד רכיבים – בייקון, שום, ציר עוף, פטריות – עד שהכול מתמזג לכדי שלמות הרמונית וטעימה."

"נהייתי רעב," אמר גסטון, "אבל אני עדיין לא מבין מה אתה מנסה להגיד."

"למנה הזאת אין כוכב מרכזי אחד," אמר אורו. "היא מכלול שלם. אני יכול לבשל אותה בעשר דרכים שונות, לשנות כמויות ותבלינים וליצור נוסחים שונים. באיזה ציר משתמשים? מאיזו שנה הייך? היא תהיה אכילה גם תחת ידיו של סטודנט לבישול שנה שנייה. מורכבות ההכנה כשלעצמה הופכת את המתכון לגמיש. תחשוב על ביצה עלומה. זה כנראה המזון העתיק ביותר המוכר ביקום. הביצה היא רק ביצה. תבשל אותה יותר מדי, היא תתקשה. תבשל אותה מעט מדי, והיא תהפוך לעיסה במרקם של ג'לי. תשבור את החלמון בחוסר זהירות והמנה הרוסה. תפגע בקרום העדין תוך כדי הסרת הקליפה, ושום מומחיות קולינרית לא תוכל לתקן את זה. הביצה לא משאירה מרווח לטעויות. זה המקום שבו מומחיות אמיתית באה לידי ביטוי."

ג'ק חמק למרפסת דרך המטבח. "ניידת משטרה חונה במרחק

שני בתים מכאן. השוטר שיושב בה צופה באכסניה."

נאנחת. "זה בטח השוטר מארה." כמו שעון.

"אנחנו צריכים לדאוג?" שאל ג'ורג'.

"לשוטר מארה ולי יש משקעים מהעבר."

לכל האנשים יש קסם. רובם לא יודעים איך להשתמש בו מכיוון שמעולם לא ניסו. אבל הקסם מוצא דרכים לחלחל. אצל השוטר מארה, הוא התבטא בתחושת בטן. וכל תחושות הבטן שלו התעקשו שמשוהו לא לגמרי תקין איתי ועם גרטורד האנט. לא היו לו הוכחות לכך, אבל העניין הטריד אותו. השוטר מארה היה אדם חרוץ בעל מצפון מפותח, והלילה היתה לו תחושה חזקה שמשוהו "לא לגמרי תקין" עומד לקרות, לכן הוא נסע לשכונת אבלון והתיישב לצפות באכסניה.

"האינטואיציה שלו מפותחת יתר על המידה," הסברתי. "לכן

וידאתי שכולם יודעים שהם צריכים להיכנס דרך המטע. כל עוד הוא לא יראה כלום, נהיה בסדר."

"אישרת את ההגעה עם כל המשלחות?" שאל ג'ורג'.
ג'ק הנהן. "האוטרקארים בשבע, הסוחרים בשבע וחצי, והערפדים בשמונה. שמעתי משהו מעניין מהמשרד הראשי. הם אמרו שצפויים לנו קשיים עם הערפדים."
ג'ורג' הרים גבה אחת. "בית וורגה."
ג'ק נאנח. "העניין הזה שאתה יודע דברים לפני שאני מספר לך אותם, ממש מעצבן."

"כן, כבר אמרת לי את זה." ג'ורג' פנה אליי. "המשלחת כוללת אבירים מכל בית שמעורב ישירות בלחימה על נקסוס. יש שלושה בתים גדולים ושניים קטנים. בהתחלה כל הבתים הגדולים הראו נכונות לקיים שיחות שלום, אבל במהלך הימים האחרונים בית וורגה החל לנטות לטובת המשך הסכסוך."
"מה זה אומר?" שאל גסטון מהמטבח.

"אני לא יודע יותר ממך." ג'ורג' העווה פנים. "יכול להיות שבית וורגה כרת ברית סודית עם בית מיר כדי להפיל את הבתים האחרים. יכול להיות שמישהו מבית וורגה נעלב ממישהו מבית קראהר כי הוא דרך על הצל שלו או לבש את הצבע הלא־נכון או לא השתהה מספיק לפני מזבח קדוש. יכול להיות שמישהו ראה ציפור עפה בכיוון ההפוך מעל הצריח של הקתדרלה המקומית. זו פוליטיקה של ערפדים. זה כמו להכניס יד לחבית מלאה בארבעים קוברות ולמצוא ביניהם נחש גינה אחד בעזרת חוש המישוש."

למרבה השמחה, הפוליטיקה של הערפדים היתה הבעיה של הבורר, לא שלי. התפקיד שלי היה רק לדאוג לשלומם ולביטחונם של הערפדים שמגיעים לאכסניה.
ג'ורג' בהה במטע במבט מרוחק.

"תגיד, ג'ורג', אמר גסטון. הצצתי בו והוא קרץ לי. "למה ארבעים?"

"כי זה מספר גדול מספיק כדי שהסיכוי למצוא נחש גינה יהיה בלתי סביר," אמר ג'ורג' בקול נטול רגש.
 "כן, אבל למה לא חמישים או מאה? למה דווקא ארבעים? נחשים לא נספרים בקבוצות של ארבעים."

ג'ורג' הסתובב על רגל אחת והביט בגסטון. האיש הגדול זיכה אותו בחיוך רחב.
 ג'ק צחקק לעצמו.

"אם תהיי ממש שקטה," אמר לי גסטון, "תשמעי את הגלגלים בראש שלו מסתובבים. לפעמים אפשר אפילו לתפוס עננה של עשן שיוצאת לו מהאוזניים..."

האוויר מעל העשב נקרע כמו וילון פלסטיק שקוף וחשף לשבריר שנייה חלל ריק סגול ועמוק. החלל מצמץ בעינו הסגולה, וקבוצה של אוטרקארים הופיעה על הדשא. אחד, שניים, שלושה... שנים-עשר. כפי שציפינו.

האוטרקאר שבחזית החל להתקדם לעברנו. הוא התנשא לגובה מטר ותשעים וחמישה סנטימטר לפחות, ועל פי הזרועות והרגליים העצומות היה שרירי מאוד. הוא היה עטוף בחצי גלימה אוטרקארית מסורתית, שהיתה למעשה צעיף ארוך ורחב במיוחד שנועד להגן על הזרועות והפנים מהשמש. כשעוטים אותה, הגלימה חסרת השרוולים מכסה את הראש, את הכתפיים ואת פלג הגוף העליון עד לאמצע הירך. מעל כתפו של האוטרקאר התנשא ניצב של חרב גדולה, עטופה בעור. האוטרקאר הבא צעד בעקבות חברו. מבנה גופו היה רזה, וקומתו נמוכה מזו של המנהיג בכעשרה סנטימטרים. ההבדל בין השניים היה בולט כל כך שהם כמעט לא נראו כבני אותו מין.
 האחרים הלכו בעקבותיהם.

המנהיג הגיע למרפסת והסיר את הגלימה בתנועה חלקה אחת. לנגד עינינו התגלתה נקבה אוטרוקארית ענקית, במלבושי עור ובקילט מסורתי. עורה היה בצבע ברונזה עמוק ועשיר עם קמצוץ של גוון כתום, ושרירים פיארו את כל גופה. השיער בצידי ראשה היה קלוע לצמות סיניות מהודקות שנפגשו על עורפה. שאר השיער הוברש לכדי רעמה ארוכה בעלת שורשים כהים שנראו כמעט שחורים. שערה הלך והתבהר ככל שהתארך עד שהחליף את צבעו לארגמן, וקצותיו נראו כאילו נטבלו בדם טרי. מתחת לגבות השחורות בחנו אותנו עיניים סגולות כהות. היציבה שלה השתנתה מעט. בשבריר השנייה שהביטה בנו, היא ראתה הכול: את ג'ק, את ג'ורג', אותי, את גסטון בפתח ואת אורו במטבח, וכבר גיבשה תוכנית קרב.

ג'ורג' החווה קידה. "ברכות, ח'אנום. אני מתנצל על כך שאנחנו חייבים לדבר בשקט. נציג רשויות החוק המקומי נמצא בקרבת מקום. אני מניח שהמסע לכאן עבר בשלום?" "שרדנו." קולה היה עמוק יחסית לאישה, והיה ברור שביכולתו להפוך בקלות לשאגה. "אני שונאת מסעות בחלל הריק. הקיבה כאילו מתהפכת מבפנים החוצה." פניה של הח'אנום עטו חלחלה. "אני מניחה שנצטרך לערוך כניסה טקסית אחרי שכולם יגיעו."

"זה המנהג," אמר ג'ורג'.

האוטרוקאר שלצידה הסיר את גלימתו. הוא לא לבש שריון, רק קילט, ופלג גופו העליון היה חשוף. הוא היה רזה וקשיח, ושריריו הארוכים היו משורטטים בחדות מתחת לעור ברונזה בעל גוון ירקרק. הוא נראה כאילו החיים חצבו ממנו כל רכות. אם היה בן אנוש, הייתי מעריכה שהוא בשנות השלושים לחייו, אבל כשמדובר באוטרוקארים קשה לקבוע את גילם. שערו הארוך היה שחור כל כך עד שהבהיק בגוונים סגולים, וגלש

על גבו. סביב מותניו נכרכו חגורות עור דקות ושרשראות, ומהן השתלשלו עשרות קמעות, נרתיקים ובקבוקים. הח'אנום נראתה כמו טורף רב-עוצמה ממשפחת החתוליים. לידה הוא נראה כמו עץ שנחשף לפגעי מזג האוויר, או אולי כמו נחש; כולו רק שריר יבש. פניו התאימו למראה הכללי: קשוחות, מסותתות בגסות, ועיניו הירוקות היו בהירות כל כך עד שנדמה כאילו הן זוהרות באור מוזר. אם זה לא השאמאן, אוכל את המטאטא שלי.

הוא סקר את האכסניה. "האם יש בור אש?"
 "יש חדר שהוקצה במיוחד עבור הרוחות," אמרתי לו. "עם טבעת אש, כמובן."

עיניו התרחבו מעט. "טוב. אבקש מהרוחות לגלות בפניי את האותות עבור שיחות השלום הללו."
 "מוטב שהאותות יהיו טובים," אמרה הח'אנום בשקט בקול רווי פלדה.

השאמאן אפילו לא מצמץ. "האותות יהיו אשר יהיו."
 הח'אנום נשמה עמוק. "מוטב שנתקדם עם קבלת הפנים."
 היא הרימה מעט את קולה. "ברכות, בורר. ברכות, אכסנאית."
 "גרטרוד האנט מקדמת את פנייך בברכה, ח'אנום." הרכנתי את ראשי. "שמש חורף לך וללוחמיך. מימי הם מימיכם, האש שלי שלכם היא, מיטותיי רכות וסכיניי חדות. תירקו על הכנסת האורחים שלי ואשסף את גרונכם." יופי. נחמד ומסורתי.
 ג'ק קפא לצידי במקומו. הוא לא נמתח בנוקשות, אלא פשוט דמם. לגמרי.

הח'אנום חייכה. "אני כבר מרגישה בבית. שמש חורף לך. נכבד את הבית הזה ואת בעליו. סכינינו חדות ושנתנו קלה. תפרו את כבוד האש שלכם, ואחצוב את ליבכם החוצה."
 הדלת נפתחה בתגובה לדחיפת הקסם שלי. חצייתי את הסף.
 "בבקשה בואי אחריי, ח'אנום."

כעבור עשר דקות חזרתי לעמדתי במרפסת. האכסניה אטמה את הכניסה אחרי האוטרוקאר האחרון. מעתה הם יוכלו לצאת רק דרך אולם הנשפים הראשי.

בשבע ושלושים בהקו השמיים שמעל השדה, כאילו טבעת של אוויר חם התרוממה פתאום מהדשא. הבוהק התגבש לכדי ספינת חלל ענקית שקוויה החלקים והמעוקלים הזכירו דג טריגון שמשייט במים. כלי הטיס הנאה נחת על הקרקע ברכות נוצתית. דלת נפתחה, ונואן סי פסע החוצה. גובהו היה כמטר ועשרים והוא דמה לשועל בעל עיני חתול ואוזני שונר. גופו היה מכוסה מכף רגל ועד ראש בפרווה רכה ומפוארת בעלת גוון תכלכל-כסוף ומסורקת למשעי, אשר הלכה והלבינה באזור הבטן, ונצבעה בטורקיז עז מנומר בכתמי זהב על גבו. הוא לבש סינר משי יפה וענד ענק משובץ באבנים כחולות.

נואן סי הבחין בי, נופף, וקרא מעבר לכתפו. "זה המקום הנכון. תביאו את כל הדברים."

הוא החל להתקדם לעברי. ארבעה שועלים הגיחו מהפתח ובידיהם אפריון בעל וילונות ורודים. מאחוריהם התקדמו חמישה שועלים נוספים שפרוותיהם בגוונים שנעו מלבן ועד כחול עמוק. הם היו מקושטים במשי ובתכשיטים וקיפצו בקלילות על הדשא. קול נעירה נמוך בקע מבטן הספינה. רגע לאחר מכן יצא שועל קטן ומשך בעקבותיו יצור שנראה כמו הכלאה פרוותית בין גמל לחמור. ערימה מסוכנת של תיקים, חבילות ותיבות ישבה על גב החיה, והתנשאה לגובה כמעט כפול מזה של היצור עצמו. השועל הקטן משך שוב במושכות, והחמור-גמל צעד אל הדשא. מאחוריו הופיעה חיה נוספת, שהובלה על ידי שועל אחר.

"אני רוצה להבין," מלמל ג'ק. "הם נוסעים בספינות חלל, אבל מעמיסים בהן חמורים?"
 "הם אוהבים חמורים," אמר לו ג'ורג'.

החמור החמישי פילס את דרכו אל מחוץ לספינה, עמוס כמו אלו שלפניו. הוריי אירחו את נואן סי בעבר. טפחתי לעצמי על השכם על שהקציתי להם כמות חדרים שיכולה לאכלס קבוצה גדולה פי שלושה משלהם, ועל שהוצאתי את האורות מהאחסון.

"כמה זמן הם מצפים שזה יימשך?" שרק גסטון. "שנה?"
 "הם אוהבים את המותרות שלהם," הסברתי. "הדבר הגרוע ביותר שאתה יכול לעולל להם הוא לאלץ אותם להסתדר בלעדיהם. כשנסיים להכניס אותם תוכל להוביל אותם לחדרים שהוקצו להם?" אני אלך במאסף כדי לוודא שאיש אינו סוטה מהדרך, ואז אשכן את כל החמורים באורות.
 "אין בעיה," אמר גסטון.

נואן סי הגיע אלינו סוף-סוף. ג'ק בחן את הציציות שהתנוססו בקצות אוזני השועל הקטן ביותר מסתם סקרנות. אולי הוא עצמו הופך לשונר.

"דינההההה!" הסוחר משך את המילה.
 "שששש," לחשתי. "נואן סי המכובד, יש שוטר שצופה בבית מבחוץ."

"אה." נואן סי הנמיך את קולו. "בסדר. אני כל כך שמח לבקר באכסניה שלך, כל כך שמח. הרשי לי להציג בפניך את משפחתי." הוא נופף בכף ידו, והשועלים הסתדרו בשורה שהאפריון בראשה. "סבתי, נואן רה." האפריון חלף על פנינו. "אחותי, נואן קואו. בת דודה של אחותי מנישואים, נואן אולר. גיסי השני..."

חמש דקות מאוחר יותר, השועל האחרון עלה סוף-סוף למרפסת שלי.

"נואן קוקי, בנו השביעי של בן דודי מדרגה שלישית," הכריז נואן סי בניצחון. "זו הנסיעה הראשונה שלו."

הבן השביעי הביט בנו. גובהו הגיע בקושי למטר ועשרה, פרוותו היתה בצבע חום בהיר חולי, ועיניו הכחולות היו ענקיות. הוא נופף אלינו, צייץ, "היי!" בקול קטנטן, ודהר אחרי תהלכות קרוביו של נואן סי אל תוך האכסניה.

נואן סי ניגב אגלי זיעה דמיוניים ממצחו. "אני עובד קשה מדי. בואו נראה את החדרים שלנו." הוא נעלם לתוך האכסניה, ואני הלכתי בעקבותיו.

"קוקי?" אמר ג'ק מאחוריי.

"פשוט תקבל את זה," אמר לו ג'ורג'.

הצלחתי לחזור למרפסת בדיוק בשעה שמונה. הטיפול בשבת של נואן סי ארך זמן רב יותר מהצפוי. בקושי היתה לי דקה פנויה. לפחות הם לא הקימו יותר מדי רעש. אם הכול ילך טוב עם הערפדים, נוכל להכתיר זאת כהצלחה. חיכינו בדממה.

דקה חלפה.

עוד דקה.

"זה ממש לא אופייני להם לאחר," אמר ג'ורג' והזעיף פנים.

הקסם פעם בראשי. אוי לא.

"בחזית!" רצתי דרך הבית. הגברים דלקו אחריי. "הם מגיעים

דרך החזית!"

התפרצתי החוצה מדלת הכניסה.

"תשכבו על הקרקע!" קול גברי נבח.

באמצע הרחוב ניצבו שנים-עשר אבירים של האנוקרטיה הקוסמית הקדושה בשריון דם מלא, ונופפו בנשקיהם. השוטר מארה עמד ליד רכב וכיוון אקדח טייזר אל האביר המוביל.

"אמרתי לשכב על הקרקע!" שאג השוטר מארה.

הערפד הקרוב אליו ביותר אחז בגרזינו העצום. פסים אדומים בהירים נעו על הנשק. הוא הפעיל אותו.

"לא!" רצתי לרחוב.

השוטר מארה ירה בטייזר. חיצו האלקטרודות נקשו על שריון הדם של הערפד, והפיקו ניצוצות כחולים. הערפד שאג. הגרון העצום נע בקשת וחתך את מכסה המנוע של ניידת המשטרה לשניים כאילו היה פחית קולה ריקה. השוטר מארה בהה בו לרגע בשתיקה המומה. ידו נשלחה לאקדחו. לא יכולתי לאפשר לו לירות. קסם נורה מידי אל המטאטא. הידית התפצלה לעשרות סיבים ארוכים והסתערה על השוטר מארה כמו מפלצת מסרט אימה. הסיבים נכרכו סביבו וכבלו את גופו בתוך פקעת. הוא הסתחרר במקום וצנח אל האספלט. הערפדים שאגו בניצחון.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן